ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸಮೀಪದ ಒಂದು ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ದಾಂತ ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ತಪಸ್ವಿಯು ಇರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಲ್ಲ ವಿದ್ವಾನ್ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮ. ನೀನು ಅವನ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋಗು. ಅವನು ನಿನಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಮಾರ್ಕಂಡೇಯರ ಉಪದೇಶ ಹಾಗೂ ಆದೇಶದಂತೆ ಆ ಭದ್ರತನು ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ದಾಂತ ಮುನಿಗಳ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ. ಪವಿತ್ರವಿದ್ದಷ್ಟು ಸುಂದರವೂ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಆ ದಾಂತ ಮುನಿಗಳ ಶಾಂತ ಆಶ್ರಮ. ಆಶ್ರಮದ ಅಂಗಳದ ತುಂಬ ಅಶ್ವತ್ಥಮರಗಳ ದಟ್ಟ ನೆರಳು. ಸುತ್ತಲೂ ಸಂಪಿಗೆ ಮರಗಳ ಸೌರಭದ ಸೊಂಪು. ಮಧ್ಯಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಕುಲಪುಷ್ಪಗಳ ಸುಗಂಧದ ಕಂಪು. ಇವಲ್ಲದೇ ಇನ್ನೂ ಬಗೆಬಗೆಯ ಸುಂದರವಾದ ಹೂವುಗಳ ಹಂದರಗಳು ಪರಿಮಳದ ಸಂದೇಶ ಹೊತ್ತು ನಿಂತಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿಯ ಅನೇಕ ಲತಾಕುಂಜ ನಿಕುಂಜಗಳ ಮೇಲೆ ಅರೆಬಿರಿದ ಹೂಗಳ ಬಂಡನುಂಡು ಗುಂಜಾರವಗೈಯುವ ಭೃಂಗಗಳ ಝೇಂಕಾರ ಇಂಪಾಗಿ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಗಂಧದ ಭಾರದಿಂದ ಮಾರುತನು ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ಮಂದ ಮಂದವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ತಿಳಿಗೊಳಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತಣ್ಣಗಿದ್ದು ಸೂಸುವ ಗಾಳಿಯ ಕಂಪಿಗೆ ತಂಪೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಶ್ರಮದ ಅಂಗಳದ ಹೊರಗಿನ ಪರಿಸರದ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಕ್ರೂರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಘೋರ ಶ್ವಾಪದಗಳು ಆದರೂ ಅವುಗಳ ಬಳಿಯೇ ಹಸು, ಕರು, ಚಿಗರೆ, ಎತ್ತು, ನವಿಲು ಮುಂತಾದ ಸೌಮ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಯಾವ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲದೇ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಮುನಿಯ ಅನೇಕ ಜನ ಶಿಷ್ಯರು ಅಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಪ್ರವಚನಾದಿ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯರಾಗಿದ್ದರು.

ಇಂಥ ರಮಣೀಯತಮವಾದ ಪುಣ್ಯಾರಣ್ಯದ ಪಾವನ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಆಸೀನರಾದ ದಾಂತ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಈ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಂದಿಸಿದ ಅವರ ಚರಣಗಳಿಗೆ. ಅನಂತರ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ದ್ವಿಜೋತ್ತಮರಾದ ಆ ದಾಂತರು ಮಾತನಾಡಿದರು.

ದಾಂತ:- ಭದ್ರನೇ, ನೀನು ಯಾರು? ಇಲ್ಲಿಗೆ ಏಕೆ ಬಂದೆ? ಏನ್ನು ಕಾರ್ಯ? ನನ್ನನ್ನು ಏಕೆ ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಲಿರುವೆ? ಇದೆಲ್ಲ ಹೇಳು.

ಭದ್ರತನು:- ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಾನೊಬ್ಬ ಆಚಾರಭ್ರಷ್ಟ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ. ಜಾತಿಯಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿದ್ದರೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಉಚಿತವಾದ ಜ್ಞಾನವಾಗಲೀ ಕರ್ಮವಾಗಲೀ, ಸದಾಚಾರವಾಗಲೀ, ಒಂದೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಭದ್ರತನು. ಪಾಪದ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಇಂಥ ಪಾಪಿಯಾದ ನನ್ನ ಉದ್ಧಾರ ಈ ಸಂಸಾರದ ಪಾಪಕೂಪದಿಂದ ಹೇಗೆ ಆದೀತು? ಇದನ್ನು ತಾವು ನನಗೆ ಹೇಳಿರಿ. ತಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಲ ಸರ್ವಜ್ಞ ಸಮ್ಮಿತರು. ತಾವು ಒಬ್ಬರೇ ನನಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬಲ್ಲ ತಪೋವಿಭೂತಿಗಳು.

ದಾಂತ:- ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ನಿನ್ನ ಸಂಸಾರಪಾಶದ ಹುರಿಯು ಹರಿಯುವ ಪರಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು. ನಾಸ್ತಿಕರ ಸಹವಾಸವನ್ನು ಬಿಡು, ಸಜ್ಜನರ ಸಹವಾಸ ಮಾಡು. ಕಾಮ, ಕ್ರೋಧ, ಯೋಗ, ಲೋಭ, ಗರ್ವ, ಅಸೂಯ, ಸುಳ್ಳು ಹೆರವರ ಹಿಂಸೆ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತ್ಯಜಿಸು. ಶ್ರೀಹರಿಯನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಭಜಿಸು. ವಿಷ್ಣುವಿನ

ನಾಮಗಳನ್ನು ನೆನೆ. ವಿಷ್ಣು ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಕಸಗುಡಿಸು. ನೆಲ ಸಾರಿಸು. ರಂಗವಲ್ಲಿಯನ್ನು ಬರೆ. ಗುಡಿಗೆ ಬರುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ದೀಪಗಳನ್ನು ಇರಿಸು. ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ದೇವರ ಎದುರು ದೀಪಗಳನ್ನು ಉರಿಸು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಸೇವಿಸು. ಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸು. ಹಸಿದವರಿಗೆ ಅನ್ನ, ನೀರಡಿಸಿದವರಿಗೆ ನೀರು, ಬಡವರಿಗೆ ದಾನ, ದೀನರಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ, ಭಿಕ್ಷುಕರಿಗೆ ಹಣ, ಅರ್ಚಕರಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣೆಗಳನ್ನು ನೀಡು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನುದಿನವೂ ಪಂಚ ಮಹಾಯಜ್ಞಗಳನ್ನು ಮಾಡು. ಹರಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳು. ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಜಪಿಸು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ **"ಓಂ ನಮೋ ಭಗವತೇ ವಾಸುದೇವಾಯ"** ಎಂಬ ವಾಸುದೇವ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ತಪ್ಪದೇ ಅನ್ನು. ಇದರಿಂದ ನಿನಗೆ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಗುವುದು, ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಮೋಕ್ಷವು ದೊರೆಯುವುದು.

ಭದ್ರತನು:- ಪೂಜ್ಯರೇ, ತಾವು ನನಗೆ ಸೂತ್ರರೂಪವಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದಿರಿ. ಅವುಗಳ ವಿವರವನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸಿರಿ. ಮೋಹವೆಂದರೆ ಏನು? ಡಂಭ ಮತ್ಸರ ಎಂದು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಎನ್ನುವರು? ಯಾವುದ ಸತ್ಯ, ಯಾವುದು ಅಸತ್ಯ. ಹಿಂಸೆಯೆಂದರೆ ಯಾವುದು? ದಯೆ, ಶಾಂತಿ, ಜಯ ಇವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವೇನು? ಸಮದೃಷ್ಟಿ ಎಂದು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಅನ್ನುವರು? ಶ್ರೀಹರಿಯ ಪೂಜೆಯ ರೀತಿ ಯಾವುದು? ಪಂಚಮಹಾಯಜ್ಞಗಳೆಂದರೆ ಯಾವುದು? ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರ ಎಂದರೆ ಯಾವುದು? ಪಾಖಂಡಿಗಳು ಎಂದರೆ ಯಾರು? ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ನನಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿರಿ.

ದಾಂತ:- ವೇದೋಕ್ತ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ತಮ್ಮ ವರ್ಣಾಶ್ರಮೋಚಿತವಾದ ಆಚಾರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟವರು ಪಾಖಂಡರು ಎನಿಸುತ್ತಾರೆ. ವೇದ ಸಮ್ಮತವಾದ ಸದಾಚಾರವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡುತ್ತ ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳಿಂದ ಪರಾಙ್ಮುಖರಾಗಿ ಯಾವುದೇ ದುರಾಶೆ ಮನದಲ್ಲಿರದೇ ಯದೃಚ್ಛಾಲಾಭ ಸಂತುಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವರು ಸಜ್ಜನರು ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಣಗಳಿಸುವುದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಹವಾಸಕ್ಕೆಳಿಸುವುದು, ಇದಕ್ಕೆ ಕಾಮ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ತನ್ನ ನಿಂದೆ ಅಥವಾ ಅಪಮಾನವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಮನುಷ್ಯನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗುವ ತಾಪಕ್ಕೆ ಕೋಪ ಎನ್ನುವರು. ಅದು ಸರ್ವಧರ್ಮಕ್ಕೂ ಘಾತಕ. ಹೆರವರ ಹಣವನ್ನು ನೋಡಿ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಲೋಭ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ನನ್ನ ಮನೆ, ನನ್ನ ಮಗ, ನನ್ನ ಮಗಳು, ನನ್ನ ತಾಯಿ, ನನ್ನ ತಂದೆ ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಪರಿವಾರ ಜನರ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟುವ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಮೋಹ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ, ಶ್ರೀಮಂತ, ನನ್ನ ಸಮಾನರು ಈ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಅಹಂಭಾವಕ್ಕೆ ಮದ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗೂ ಹಿತವಾಗುವಂತೆ ಇದ್ದುದಿದ್ದಂತೆ ಹೇಳುವದು ಸತ್ಯ ಎನ್ನುವರು. ಇದರ ವಿರುದ್ಧವಾದುದೇ ಅಸತ್ಯ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಐಶ್ವರ್ಯ, ಮಡದಿ ಮಕ್ಕಳು ಮನೆ ಯಾವಾಗ ನಾಶವಾದೀತು ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುವುದೇ ಹಿಂಸೆ. ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಿಯಾದರೂ ಪರರ ದುಃಖವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಇಚ್ಛೆಯೇ ದಯಾ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಕುತ್ಸಿತವಲ್ಲದ ಒಳ್ಳೇ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆಗುವ ತೃಪ್ತಿ

ಅಥವಾ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿ ಎನ್ನುವರು. ಸುಖ ದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ ಇರುವ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಗೆ ದಮ ಎಂದು ಹೆಸರು. ನೈವೇದ್ಯ, ಗಂಧ, ಹೂ ತುಳಸಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಮಾಡುವ ಭಕ್ತಿಯುಕ್ತವಾದ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಅರ್ಚನೆಗೆ ಪೂಜೆ ಎನ್ನುವರು. ಬ್ರಹ್ಮಯಜ್ಞ, ಮನುಷ್ಯಯಜ್ಞ, ದೇವಯಜ್ಞ, ಪಿತೃಯಜ್ಞ, ಭೂತಯಜ್ಞ, ಎಂದು ಐದು ಬಗೆಯಾದ ಯಜ್ಞಗಳು ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಅವಶ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಯಜ್ಞ ಎಂರೆ ತನ್ನ ಶಾಖೆಯಾದ ವೇದದ ಹಾಗು ವೇದಾಂತ ಅಧ್ಯಯನ, ದೇವಯಜ್ಞ ಎಂದರೆ ಪಿತೃಗಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ನೀರಿನಿಂದ ತರ್ಪಣ ಕೊಡುವುದು. ಮೃತದಿನದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾದ್ಧ ಮಾಡುವುದು. ಮನುಷ್ಯಯಜ್ಞ ಎಂದರೆ ಬಂದ ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಹಾಕುವುದು. ಭೂತಯಜ್ಞ ಎಂದರೆ ವೈಶ್ವ ದೇವವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಶ್ವಭ್ಯಃ ಅಶ್ವಪಾಕೇಭ್ಯಃ ಎಂದು ಅನ್ನ ಪಿಂಡದಿಂದ ಬಲಿಯನ್ನು ನೀಡುವುದು. ಇವು ಐದು ಗೃಹಸ್ಥರು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಪಂಚ ಮಹಾಯಜ್ಞ ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರ ಎಂದರೆ ಓಂಕಾರ ಘಟಿತವಾದ **'ಓಂ ನಮೋ ಭಗವತೇ ವಾಸುದೇವಾಯ'** ಎಂಬ ಮಂತ್ರ. ನೀನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಿಗೂ ನಾನು ಉತ್ತರಿಸಿದಂತಾಗಿದೆ.

ಹೀಗೆ ದಾಂತಮುನಿಯಿಂದ ಉಪದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದಾಂತಮುನಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಶಾಂತನೂ ದಾಂತನೂ ಉಪರತನೂ ಆಗಿ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡಿದ. ಅವನ ಈ ಭಕ್ತಿಯುಕ್ತವಾದ ಪೂಜೆ, ಪರ್ಯುಪಾಸನೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಗೋಚರನಾದ. ಆಗ ಕೋಟಿ ಸೂರ್ಯರು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಉದಿಸಿ ಭದ್ರತನುವಿನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ನಿಂತಂತಾಯಿತು. ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನು ವಿಸ್ಫಾರಿತ ನೇತ್ರನಾಗಿ ಆ ತೇಜೋನಿಧಿಯ ಮುಖ ಮಂಡಲವನ್ನು ನೋಡಲಾರದೇ, ಆ ಕಮಲಾನಾಥನ ಪಾದ ಕಮಲಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿದ. ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಗದ್ಗದಿತ ಕಂಠದಿಂದ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಸ್ವಾಮಿ, ಶ್ರೀಹರಿ, ನಾನು ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಆದರೂ ನೀನು ನಿನ್ನ ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತನಾದೆ. ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಪರಮನೀಚನೂ ಮಹಾಪಾಪಿಷ್ಠನೂ ಆದ ನಾನು ದಿವ್ಯವಾದ ವಿಮಾನವನ್ನು ಏರಿ ನಿನ್ನ ದೇವ ದುರ್ಲಭವಾದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರಭು, ನಿನ್ನ ಪಾದತೊಳೆದ ತೀರ್ಥೋದಕದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಪಾಪಿಷ್ಠನಾದ ಕನಿಕ ಬೇಡನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲ. ನೀನು ನಿಂತ ದೇವ ಮಂದಿರವನ್ನು ಗುಡಿಸಿ ಸ್ವಚ್ಛ ಮಾಡುವುದರ ಫಲವನ್ನು ಯಜ್ಞ ಧ್ವಜರಾಜನು ಬಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ದೇವಾಲಯಕ್ಕಾಗಿ ನೆಲ ಕಲ್ಲುಗಳ ಸಾರಣೆ ಕಾರಣೆ ಮಾಡುವವರ ಫಲವನ್ನು ಯಜ್ಞಮಾಲಿ ಹಾಗೂ ಸುಮಾಲಿ ಎಂಬ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಬಲ್ಲರು.

ಪರಮೇಶ್ವರ, ನಿನ್ನ ದಯಾಗುಣವನ್ನು ಎಷ್ಟೆಂದು ಬಣ್ಣಿಸಲಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ಬಾಣದಿಂದ ಹೊಡೆದ ಬೇಡನು ಕೂಡ ಪರಮ ಪದವನ್ನು ಹೊಂದಿದ. ನಿನ್ನನ್ನು ನಿಂದೆ ಮಾಡಿಯೂ

ಶಿಶುಪಾಲ ಮೋಕ್ಷ ಹೊಂದಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಶ್ಯಾಮಸುಂದರನಾದ ನಿನ್ನ ಉತ್ತುಂಗದಲ್ಲಿ ಮೋಡದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ಬ್ರಹ್ಮಾದಿ ದೇವತೆಗಳು ಕೂಡ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯ ಅಂತಪಾರವನ್ನು ಕಾಣಲಾರವು. ಅಂಥ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರ. ಅನಾಥರ ದುಃಖಿತರ ಯೋಗಿಗಳ ಹಾಗೂ ಭಕ್ತರ ದುಃಖವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಜಗದೀಶನೇ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಮನ್ಸಸು ಯಾವಾಗಲೂ ಆಸಕ್ತವಾಗಿರಲಿ.

ಯೂನಾಂ ಚಿತ್ತಂ ಯಥಾ ಸ್ತ್ರೀಷು
ಲುಬ್ಧಾನಾಂಚ ಯಥಾ ಧನೇ ।
ಕ್ಷಧಾತುರಿಂಣಾಂ ಯಥಾ ಚಾನ್ನೇ ।
ತಥಾ ತ್ವಯಿ ಮಮಾಸ್ತು ವೈ ॥

ತರುಣರ ಚಿತ್ತವು ತರುಣಿಯರ ಮೇಲೆ ಇರುವಂತೆ ಜಿಪುಣನ ಚಿತ್ತ ದ್ರವ್ಯದ ಮೇಲೆ ಇರುವಂತೆ, ಹಸಿದವನ ಚಿತ್ತ ಅನ್ನದ ಮೇಲೆ ಇರುವಂತೆ ನನ್ನ ಚಿತ್ತ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇರಲಿ, ಬುದ್ಧಿ ಶೂನ್ಯನಾದ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಅಪೇಯ ಪಾನ, ಗುರು ಸ್ತ್ರೀ ಗಮನ, ಶಿಶುಹತ್ಯೆ, ವಿಶ್ವಾಸ ಘಾತ, ಸಜ್ಜನರ ನಿಂದೆ ಮುಂತಾದ ದುಷ್ಕೃತ್ಯದಿಂದ ನನಗೆ ಬಂದ ಪಾಪವೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನಿಂದ ಕ್ಷಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಕ್ಷಯವನ್ನು ಹೊಂದಲಿ. ಇದರಂತೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲ ಮೂತ್ರ ವಿಸರ್ಜನ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವು ನಾಶವಾಗಲಿ. ಏಕಾದಶಿ ಭೋಜನ, ದಶಮಿ ದ್ವಾದಶಿ ಎರಡನೆಯ ಸಲ ಭೋಜನ, ಸುಳ್ಳುಸಾಕ್ಷಿ, ವಾಸ್ತು ಮಾಡದೇ ಇರುವ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಭೋಜನ, ಕರಾರು ಮಾಡಿ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಯಾಜ್ಞಿಕ ಮಾಡಿಸಿದ ಪಾಪ, ಪುರಾಣ ಪ್ರವಚನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಘ್ನ ಒಡ್ಡಿದ ಪಾಪ, ಅರಳೆ ಗಿಡ, ನೆಲ್ಲೀ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಕಡಿದ ಪಾಪ ಮುಂತಾದ ಸರ್ವ ಪಾತಕಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾಗಲಿ.

ಇದರಂತೆ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಹಾಲು, ಮೊಸರು, ತುಪ್ಪದ ವ್ಯಾಪಾರ, ಬೇಡ ಬಂದವರನ್ನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನೋಡುವುದು. ಆಶೆಹೊತ್ತಿಸಿ ವಚನ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಡದೇ ಇರುವುದು. ನೀರು ಕುಡಿಯುವ ಹುಲ್ಲು ತಿನ್ನುವ ಗೋವುಗಳನ್ನು ತಡೆಯುವುದು, ಬದುಕಲು ದಾರಿ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟ ದಾನಿಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯವಾದ ಬಳಿಕ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದು ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ದುರ್ವ್ಯಾಪಾರಗಳಿಂದ ನನಗೆ ಬಂದ ಪಾಪವೆಲ್ಲವೂ ಕ್ಷಮಾನಿಧಿಯಾದ ನಿನ್ನ ದಯೆಯಿಂದ ನಾಶವಾಗಿದೆ. ಅಥವಾ ನನ್ನ ಪಾಪ ಕ್ಷಯಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ನನಗೆ ದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಪಾಪ ರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ದಾರುಣವಾದ ಬೆಂಕಿಯನ್ನೂ ಇಟ್ಟೆ. ನನ್ನ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೂ ಉಳಿಯದಂತೆ ಇಂದು ಅಳಿದು ಹೋಗಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಇಂದು ಧನ್ಯ. ಈಗ ಕೃತಾರ್ಥ ಸ್ವಾಮಿ. ನಿನಗೆ ನನ್ನ ನಮೋ ನಮಃ ನಮೋ ನಮಃ

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಆ ಭದ್ರಕನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಭಗವಂತನ ಚಾರು ಚರಣಗಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಈಡಾಡಿದ. ಅವನ ಈ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟನಾದ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ಆ ಭದ್ರತನುವಿಗೆ ಕೇಳಿದ.

ಶ್ರೀಹರಿ:- ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಏಳು ಏಳು ನಾನು ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟ. ನೀನು

ಹೇಳಿದ ಭಕ್ತಿಯುಕ್ತವಾದ ಈ ಸ್ತೋತ್ರಗಳಿಂದ ಪರಮಪ್ರೀತ. ನಿನಗೆ ಏನು ಬೇಕು ಹೇಳು. ವರವನ್ನು ಕೇಳು, ನಾನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ.

ಭದ್ರತನು:- ಪರಮೇಶ್ವರ ನನಗೆ ಜನ್ಮ ಜನ್ಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪಾದಾರವಿಂದದಲ್ಲಿ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾದ ಭಕ್ತಿಯು ಇರಲಿ.

ಶ್ರೀಹರಿ:- ವಿಪ್ರ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಈ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಸಖ್ಯವನ್ನು ವಿಶೇಷಾನುಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತೇನೆ.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಆ ಭಕ್ತವತ್ಸಲನಾದ ನಾರಾಯಣನು ಆ ತನ್ನ ಭಕ್ತನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೊರಳಲ್ಲಿಯ ತುಳಸಿಯ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಮತ್ತು ತನ್ನ ನಾಲ್ಕೂ ಬಾಹುಗಳನ್ನು ಬಾಚಿ ಭರದಿಂದ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿದ. ಹೀಗೆ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ.

ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಭದ್ರತನುವಿನೊಂದಿಗೆ ಗಾಢ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ. ಮತ್ತು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಂದಿಗೆ ಚೆಂಡಾಟವನ್ನು ಆಡುತ್ತಲಿದ್ದ.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಏಕೋ ಬಹಳ ದುರ್ಬಲನೂ ಖಿನ್ನನೂ ಆಗಿ ಕಂಡು ಬಂದ. ತನ್ನ ಮಿತ್ರನಿಗೆ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ತೋರಿ ಬಂದ, ಈ ವಿಷಾದ ಛಾಯೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಕೃಷ್ಣನ ಕರುಳು ಚುರುಕ್ ಎಂದಿತು.

ಆಗ ಅವನು ತನ್ನ ಮಿತ್ರನಾದ ಆ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕೈ ಹಿಡಿದು, ಕೇಳಿದ. ''ಪ್ರಿಯ ಮಿತ್ರ, ನೀನು ಇಷ್ಟೇಕೆ ದುರ್ಬಲನಾಗಿರುವೆ? ನಿನ್ನ ಧನವನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾರಾದರೂ ಕಸಿದುಕೊಂಡರೆ? ಏಕೆ ಇಷ್ಟು ಸೊರಗಿದೆ? ಮುಖವೇಕೆ ಬಾಡಿದೆ? ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿನಗಿದ್ದ ಚಿಂತೆಯಾದರೂ ಏನು? ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಹೇಳು.

ಭದ್ರತನು:- ಜಗನ್ನಾಥ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯು ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಿರಂತರ ಉಳಿಯಲಿ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಯಲಿ ಎಂದು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಉಗ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದರಿಂದ ನನ್ನ ದೇಹವು ಒಣಗುತ್ತಲಿದೆ.

ಭಗವಂತ:- ಗೆಳೆಯ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸುಪ್ರಸನ್ನ. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಮತ್ತೇಕೆ ಈ ತಪಸ್ಸು? ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಏಕೆ ಮಾಡುವೆ ಈ ಕಾಯ ಶೋಷಣೆಯನ್ನು? ನೀನು ಹೀಗೆ ಬಡಕಲ ಮೈಯವನಾಗಿ ಸೊರಗಿ ಸೋತುಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಯಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಇಂದಿನಿಂದ ನೀನು ದೇಹ ದಂಡನೆಯನ್ನು ಸುತರಾಂ ಮಾಡಕೂಡದು.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮ ತಾನು ಉಟ್ಟ ವಸ್ತ್ರ, ತೊಟ್ಟ ಆಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಆ ಭದ್ರತನುವಿಗೆ ಉಡಿಸಿ ತೊಡಿಸಿದ. ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಕಿರೀಟವನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವನ ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿದ. ಕೊರಳೊಳಗಿನ ಬಂಗಾರದ ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವನ ಕೊರಳೊಳಗೆ ಹಾಕಿದ.

ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಹರಿ ಕೊಟ್ಟ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳಿಂದ ಭೂಷಿತನಾಗಿ ಆ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕೃಷ್ಣನೊಡನೆ ಚೆಂಡಿನ ಆಟವನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆಡುತ್ತಲಿದ್ದ.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ದಿವ್ಯವಾದ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳಿಂದ ಶೃಂಗಾರಿತನಾಗಿ ಬಾಯ್ತುಂಬ ಎಲೆಯಡಿಕೆಯನ್ನು ಜಗಿಯುತ್ತ ಮಂದಹಾಸ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡಾಗ ಅವನ ಗುರು ದಾಂತ ಮುನಿಯು ಬಂದ. ಶಿಷ್ಯನಾದ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿದ. ಇವನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಕೋಪದಿಂದ ಕೆರಳಿ ಕಂಡವಾಗಿ ಚಂಡಕೋಪನಾದ ಆ ಮುನಿ ನುಡಿದ.

ದಾಂತ:- ಶಿಷ್ಯನಾದ ಭದ್ರತನುವೇ ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ಪಾಪದೃಷ್ಟಿಯು ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ನಿನ್ನ ಶೃಂಗಾರ, ತಾಂಬೂಲಚರ್ವಣ ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಶಿಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ನಿಂದೆ ನನ್ನ ನಿಂದೆಯಾದಂತೆಯೇ ಸರಿ ಗರ್ವಿಷ್ಠ, ಶೀಲಭ್ರಷ್ಟ, ದಯಾಶೂನ್ಯ ಪಾಪಕೃತ್ಯಗೈದವ ಹಾಗೂ ಗುರುಗಳ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವವರು ಇವರು ಐವರು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ರುತ್ಸಿತ ಶಿಷ್ಯರು ಎನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದವ, ಬಹಳ ಮಾತನಾಡುವವ. ಚಂಚಲ ಮನಸ್ಸಿನವ, ಹಿಂದೆ ಗುರುನಿಂದೆಯ ಮಾಡುವವ, ಈ ನಾಲ್ವರು ಶಿಷ್ಯಾಧಮರು ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಗುರುಗಳು ಶಿಷ್ಯನ ಹಿಂದಿನ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಅವನ ಗುರುತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ದುಷ್ಟ ಶಿಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟ ವಿದ್ಯೆ ಗುರುವಿನ ಕೀರ್ತಿಯ ಕಲ್ಪವಲ್ಲರಿಗೇ ಕೊಡಲಿಯ ಏಟು ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಪಾಪಿಗಳಿಗೆ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಗಳು ರುಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನೊಣಗಳಿಗೆ ಸುವಾಸನೆಯ ಚಂದನ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕತ್ತೆಯು ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಚಿಂತೆಯನ್ನೇ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹಿರಿಯರ ಮಾತು. ನಿನ್ನನ್ನು ಶಿಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಡುವಂತಾಗಿದೆ.

ಭದ್ರತನು:- ಗುರುಗಳೇ, ನಾನು ನಿಜವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ತಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನನ್ನ ಮನೋರಥಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನೂ ನಾನು ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ವೇದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮಂತೆ ಮಹಾ ಪಂಡಿತನು ಆಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಮಗೆ ಅಪಕೀರ್ತಿ ತರುವ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ದಾಂತ:- ವತ್ಸ, ನಿನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಏನು ಇದ್ದೀತು? ಯಾವುದರ ಸಿದ್ಧಿ ನಿನಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆ ? ನೀನು ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಉದ್ಯಾಪನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದೆ? ನಿನ್ನ ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಉಚಿತವಾದ ಜಪ ತಪೋನುಷ್ಠಾನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಏಕೆ ತೊರೆದು ಬಿಟ್ಟೆ?

ಭದ್ರತನು:- ಗುರುಗಳೇ ನಾನು ಐದು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ನೀವು ಹೇಳಿದ ಧೃಡತರವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹಾಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತ್ಯುದ್ರೇಕದಿಂದ ಭಗವಂತನ ಪೂಜಾ ಸೇವಾ ರೂಪವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಪ್ರೀತನಾದ ಭಗವಂತ ನನಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಸಂದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡಿದ. ಹಾಗೂ ಭಕ್ತನಾದ ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಮಿತ್ರ ಎಂದು ಮನ್ನಿಸಿ ತಾನು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡ ವಸ್ತ್ರ, ಎರಡು ಬಂಗಾರದ ಕಲಶ, ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿನ ಕಡಗ,

ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಕಿರೀಟ, ಕೊರಳಲ್ಲಿಯ ಮುತ್ತಿನಸರ, ಕಾಲಲ್ಲಿಯ ಪೈಜಣ ಇವಿಷ್ಟನ್ನೂ ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ದೇಹದಿಂದ ತೆಗೆದು ನನಗೆ ಇಡಿಸಿ, ಉಡಿಸಿ ತೊಡಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ದೇಹವನ್ನು ಒಣಗಿಸಬೇಡ ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ, ನನ್ನಂಥ ಪಾಮರನ ಜೊತೆಗೆ ಮಿತ್ರತ್ವವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಈ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಚೆಂಡಿನಾಟವನ್ನು ಆಡುತ್ತೇವೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ನನ್ನ ಮಾತು ನಿಮಗೆ ನಿಜ ಎನಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ತಮ್ಮನ್ನು ನನ್ನ ಗುರು ಎಂದು ಗುಟ್ಟಿನ ಮಾತನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಎದುರು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ದಾಂತ:- ಶಿಷ್ಯ, ನಾನು ಏಳು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾರಾಯಣನ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಚರಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ನನಗೆ ಆ ಮುಕುಂದನು ಒಂದು ಸಲವಾದರೂ ಸಂದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಐದೇ ದಿನ ಭಗವಂತನ ಆರಾಧನೆಗೈದು ದೇವ ದುರ್ಲಭವಾದ ಆ ದಾಮೋದರನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ದರ್ಶನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪಡೆದೆ? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನೀನು ಧನ್ಯ. ಕೃತಕೃತ್ಯ. ಆದರೆ ಶಿಷ್ಯೋತ್ತಮ. ನನಗೆ ಒಂದು ಸಂದೇಹ. ಶ್ರೀಹರಿಯು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸ್ನೇಹ ಸಖ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ್ದಾನೆ. ನಿನಗೂ ನನಗೂ ಪುರಾತನ ಕಾಲದಿಂದ ಸ್ನೇಹಸಖ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದ ಬಳಿಕ ನನಗೆ ಇನ್ನೂವರೆಗೆ ಆ ದೇವದರ್ಶನ ಏಕೆ ಆಗಲೊಲ್ಲದು?

ದಾಂತ ಗುರುವಿನ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ಭದ್ರತನುವಿಗೆ. ಗುರುವಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹಾಗೆಯೇ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ವನಾಂತರದಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮ ತನ್ನ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಮಿತ್ರನೊಂದಿಗೆ ಕ್ರೀಡೆಗಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಚೆಂಡಿನ ಆಟ ಆಡಿದರು. ಆಗ ಭದ್ರತನು ಆ ಭಗವಂತನನ್ನು ವಿನಯದಿಂದ ಬಾಗಿ ವಂದಿಸಿ ಕೇಳಿದ.

ಭದ್ರತನು:- ದೇವೇಂದ್ರ, ನನ್ನ ಗುರು ನಿನ್ನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನೂ ನಿನ್ನ ಏಕಾಂತ ಭಕ್ತ. ಅವನಿಗೆ ನೀನು ದಯಮಾಡಿ ದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸು.

ಕೃಷ್ಣ:- ಭದ್ರತನು, ನಾನು ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನೀನು ಐದು ದಿನ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿದ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಒಲಿದು ನಿನಗೆ ಸಂದರ್ಶನ ನೀಡಿಲ್ಲ. ನೀನು ಹಿಂದೆ ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಿರಕ್ತ ಭಕ್ತನಾಗಿ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ನಿನ್ನ ಈ ಜನ್ಮದ ಅಲ್ಪತರವಾದ ಸಾಧನದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಈ ನಿನ್ನ ಗುರು ಈ ಒಂದೇ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಕಾಣದ ನನ್ನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಆಗಿ ಕಾಣಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಆದರೆ ಆ ನಿನ್ನ ಗುರುವೂ ಕೂಡ ನನ್ನ ಮಹಾಭಕ್ತನೇ. ಆದುದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಎಂದಾದರೂ ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ಸಂದರ್ಶನ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೂ ಆಗುವುದು.

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹೇಳಿದ ''ಪ್ರಭು, ನೀನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣಾನುಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ನಿಜವಾದ ಮಿತ್ರನೆಂದು ನೀನು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿದ್ದಾದರೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನ ಎದುರೇ ನನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ನಿನ್ನ

ದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡು. ಆ ದಾಂತ ಮುನಿ ನನ್ನ ಗುರು. ಆ ಮುನಿಯ ಶಿಷ್ಯನಾದ ನನಗೆ 'ಕೃಷ್ಣನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿಸು. ಅದೇ ನನಗೆ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ'' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸ್ವಾಮಿ ನನಗೆ ದರ್ಶನವಿತ್ತಂತೆ ನನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸಂದರ್ಶನವನ್ನು ಕರುಣಿಸಿ ನನ್ನ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಲ್ಲುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಗುರುವಿನ ಋಣದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪಾರು ಮಾಡು. ನಾನು ನನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ನಿನ್ನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸಿ ಭಗವದ್ದರ್ಶನರೂಪವಾದ ಗುರು ದಕ್ಷಿಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ವಚನವಿತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಮಿತ್ರನ ವಚನ ಕಾಪಾಡುವದು ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲವೇ?

ನಾರಾಯಣ:- ಪ್ರಿಯ ಸಖ, ನೀನು ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆಯಾಗಿ ನನ್ನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ, ಎಂದು ನಿನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ವಚನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಈಗಲೇ ನಿನ್ನ ಗುರುವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ನನ್ನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಮಾಡಿಸು. ಕೃಷ್ಣನ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಆನಂದ ಪುಲಕಿತನಾದ ಭದ್ರಕನು ಓಡುತ್ತ ಹೋದ ಗುರುವಿನ ಕುಟೀರಕ್ಕೆ. ಅವಸರದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿಕೊಂಡು ಶ್ರೀಹರಿಯು ಚೆಂಡನ್ನು ಆಡುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡ ಆ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಭಕ್ತನಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದ ಆ ಶ್ರೀಹರಿ. ದಾಂತ ಗುರುವಿಗೆ ತನ್ನ ದಿವ್ಯ ದರ್ಶನವನ್ನು ಕರುಣಿಸಿದ. ದಾಂತ ಗುರು ತನ್ನ ಅನಿಮಿಷ ನೇತ್ರಗಳಿಂದ ಶಾಂತ ಸುಂದರನಾದ ಆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತನನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡಿದ. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಹಿಗ್ಗಿನ ಬುಗ್ಗೆ ಒಡೆಯಿತು. ಭಕ್ತಿಯ ಚಿಲುಮೆ ಪುಟಿಯಿತು. ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಆನಂದ ಬಾಷ್ಪಕೋಡಿಯಿಟ್ಟು ಹರಿಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬಾಗಿದ. ಕೈಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿದ. ಗದ್ಗದ ಕಂಠದಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಿದ.

ದಾಂತ:-

ದಯಾಳೋ ಕಮಲಾಕಾಂತ ಶರಣಾಗತ ಪಾಲಕ ।
ನಮಸ್ತುಭ್ಯಂ ನಮಸ್ತುಭ್ಯಂ ನಮಸ್ತುಭ್ಯಂ ನಮೋ ನಮಃ ॥

ಕರುಣಾಶಾಲಿಯಾದ ಕರುಣಾಪತಿಯೇ ಶರಣಾಗತರನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರ. ಮತ್ತೆ ನಮಸ್ಕಾರ ನಮೋ ನಮಃ

ಇಂದು ನನ್ನ ಜನ್ಮ ಸಫಲ. ನನ್ನ ತಪಸ್ಸು ಸಾರ್ಥಕ. ನನ್ನ ಜನ್ಮ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಸುಕೃತ ರಾಶಿಯೆಲ್ಲವೂ ಇಂದು ಪರಿಪಕ್ವವಾಗಿದೆ. ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು. ವಾಗೀಶ್ವರಿಗೆ ಪತಿಯಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನೆಂತು ಸ್ತುತಿಸಬಲ್ಲೆ? ಸ್ವಾಮಿ, ನಿನ್ನ ದಾಸರ ದಾಸ ದಾಸನನ್ನಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು.

ಆಗ ದಯಾ ಪರಿಪೂರ್ಣನಾದ ಆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ತನ್ನ ಕರ ಕಮಲವನ್ನು ಆ ದಾಂತ ಗುರುವಿನ ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿದ ಮತ್ತು ಹೇಳಿದ ''ನೀನು ನನ್ನ ಭಕ್ತ. ನನ್ನ ಪ್ರಸಾದಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ಈ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಲಭಿಸಿದೆ. ನಿನಗೆ ಮುಂದೆ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಆ ದಾಂತ ವಿಪ್ರನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡ. ನಂತರ ಆ ಭದ್ರತನುವನ್ನೂ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿದ. ಅನಂತರ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅಂತರ್ಧಾನ ಹೊಂದಿದ.''

ಅನಂತರ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದಾಂತ ಮುನಿಯು ಅಹರ್ನಿಶ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಆರಾಧನೆಗೈದು ಕೊನೆಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಸಂದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದು ದೇವದುರ್ಲಭವಾದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದಿದ. ಅದರಂತೆ ಆ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು

ಕೂಡ ಭಕ್ತಿಯುಕ್ತವಾದ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ಸೇವೆ, ಆರಾಧನೆ, ಪೂಜೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತನು ಅನುರಕ್ತನು ಆಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಐದಿದ.

ವ್ಯಾಸ:- ಜೈಮಿನಿಯೇ, ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಹರಿಯನ್ನು ಈ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಆರಾಧನೆ ಗೈದರೆ ಭಗವಂತನ ಪ್ರೀತಿ ಸಿಗುವುದು. ಆ ಭಕ್ತಿ ಜ್ಞಾನ ವೈರಾಗ್ಯಗಳಿಂದ ಸಹಿತವಾಗಿ ಅತಿಶಯವೂ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವೂ ದೃಢಕರವೂ ಅವ್ಯಭಿಚರಿತವೂ ಆಗಿದ್ದರೆ ಒಂದೇ ದಿನದ ಕೃಷ್ಣ ಪೂಜೆಯಿಂದಲೂ ಮನುಷ್ಯ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ಇದು ಕರ್ಮಭೂಮಿ. ಇದು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಹರಿ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಮೋಕ್ಷವು ಕರತಲಾಮಲಕ ಆಗುವದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳು ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ತವಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಂದು ಕರ್ಮಭೂಮಿಯಾದ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ? ಯಾವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಹರಿಯನ್ನು ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ?'' ಎಂದು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಭಾರತ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಬರಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದವರೇ ಧನ್ಯ ಎಂದು ಭೂಲೋಕದ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಅತಿಧನ್ಯಾ ಇಮೇಲೋಕಾ ಅಸ್ಮತ್ತೋಽಪಿ ಮಹತ್ತರಾಃ ।
ದುರ್ಲಭೇ ಭಾರತೇವರ್ಷೇ ಪೂಜಯಂತಿ ಹರಿಂ ಪ್ರಭುಂ ॥

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಈ ಜನರು ಅತ್ಯಂತ ಧನ್ಯರು. ನಮಗಿಂತ ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಭಾಗ್ಯವಂತರು. ಮತ್ತು ಪುಣ್ಯವಂತರು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಇವರು ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಅಹೋ ಭಾರತವರ್ಷಸ್ಯ ಕಶ್ಯತೋ ಗುಣಭಾಷಣೇ ।
ಯತ್ರಾರಾಧ್ಯ ಹರಿಂ ಪೂರ್ವಂ ವಯಂ ದೇವತ್ವಮಾಗಾತಾಃ ॥

ಈ ಭಾರತ ದೇಶದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಯಾವನು ಸಮರ್ಥನಾಗುತ್ತಾನೆ? ಇದೊಂದು ಅತ್ಯಂತ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ದೇಶ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮೊದಲು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ದೇವತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆವು.

ಹೀಗೆ ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳು ಈ ಭರತಖಂಡವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥ ಈ ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಯೂ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಆರಾಧನೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅವನಂಥ ದುರ್ಭಾಗ್ಯ ಪುರುಷನು ಯಾರು?

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಭಾಗ-೪ರ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗಸಾರ ಖಂಡ ವೇಶ್ಯಾಲಂಪಟನಾದ ಭದ್ರತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ವೃತ್ತಾಂತ ಎಂಬ ಹದಿನೇಳನೇಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುದು

—o—

ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯ

ಅಧ್ಯಾಯ - ೧೮

ಜೈಮಿನಿ:- ಗುರುಗಳೇ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಸರ್ವ ತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೇಷ್ಠತಮ ಎಂದು ತಾವು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಅದರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಾವು ಹೇಳಿರಿ.

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ಜೈಮಿನಿ, ಆ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಲು ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು.

ಉಪ್ಪಿನ ಕಡಲಿನ ತಡಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನಿಂತ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ. ಪುರುಷೋತ್ತಮನಾದ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಸನ್ನಿಹಿತನಾದುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರ ಎಂದು ಹೆಸರು ಬಂದಿದೆ. ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲಿನ ಹತ್ತು ಯೋಜನ ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲವೂ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರವೆಂದೇ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮೂರ್ತಿಗಳೇ, ಅವನ ವಿಶೇಷ ಸನ್ನಿಧಾನೋಪೇತರೇ. ಅಲ್ಲಿ ಹೋದಾಗ ಸ್ಪೃಶ್ಯಾಸ್ಪೃಶ್ಯ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಕೂಡದು.

ಚಾಂಡಾಲೇನಾಪಿ ಸಂಸ್ಪೃಷ್ಟಂ ಗ್ರಾಹ್ಯಂ ತತ್ರಾನ್ನಮಗ್ರಜೈಃ ।
ತತ್ರಾನ್ನ ಪಾಚಕಾ ಲಕ್ಷ್ಮೀಃ ಸ್ವಯಂ ಭೋಕ್ತಾ ಜನಾರ್ದನಃ ॥

ಈ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದೇವರಿಗೆ ನಿವೇದಿತವಾದ ಅನ್ನವನ್ನು ಚಾಂಡಾಲರು ಮುಟ್ಟಿದರೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವವಳು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ. ಊಟ ಮಾಡುವವ ಸ್ವಯಂ ಜಗದೀಶ್ವರ. ಹರಿಯು ಊಟ ಮಾಡಿದ ಉಚ್ಛಿಷ್ಟ ಅನ್ನವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಉಂಡವರಿಗೆ ಮುಕ್ತಿಯು ಎಂದೂ ದುರ್ಲಭವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅತಿ ದುರ್ಲಭವಾದ ಆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ನೈವೇದ್ಯದ ಅನ್ನವನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಾದಿದೇವತೆಗಳು ಕೂಡ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಬಂದು ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮನುಷ್ಯರ ಪಾಡೇನು? ಗಂಗೆಯ ನೀರು ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಪವಿತ್ರವಿದ್ದಂತೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯ ಅನ್ನವು ಪರಮ ಪವಿತ್ರ. ಈ ಅನ್ನವು ಮಿದುವಾಗಿದ್ದರೂ ಪಾಪದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಗರಗಸದಂತೆ ಕಠೋರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಅನ್ನದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಪುಣ್ಯವೆಲ್ಲವೂ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿ ಪಾಪರಾಶಿ ಪರಿಪಕ್ವವಾದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಉಣಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಭಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಜಗನ್ನಾಥಪುರಿ ಎಂತಲೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಉಪ್ಪಿನ ಸಮುದ್ರದ ತೀರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಆ ಉಪ್ಪು ನೀರಿನಿಂದಲೇ ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ತರ್ಪಣ ನೀಡಿದರೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹರಿಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವರು. ಈ ಜಗನ್ನಾಥಪುರಿಯ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿರುವ ಇಂದ್ರ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ, ಸರೋವರ, ಮಾರ್ಕಂಡೇಯ ತೀರ್ಥ, ರೋಹಿಣೀತೀರ್ಥ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದವರು, ಮತ್ತು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕೃಷ್ಣ ಬಲರಾಮ ಹಾಗೂ ಸುಭದ್ರೆಯರನ್ನು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿದವರು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಪುರಿಯ ಜಗನ್ನಾಥ ಹಾಗೂ ಬಲರಾಮ ಸುಭದ್ರೆಯರನ್ನು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನೋಡದ ಮನುಷ್ಯ ಸಾವಿರ ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿದರೂ

ಮುಕ್ತನಾಗಲಾರ. ಫಾಲ್ಗುಣ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಈ ಜಗನ್ನಾಥಸ್ವಾಮಿಯ ಡೋಲೋತ್ಸವವನ್ನು ನೋಡಿದವರು ಹರಿಗೃಹಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಚೈತ್ರ ವೈಶಾಖ ಶುಕ್ಲ ಏಕಾದಶಿ ಹಾಗೂ ತೃತೀಯಾ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜಗನ್ನಾಥ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಸ್ನಾನಮಾಡಿಸುವಾಗ ದರ್ಶನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡವರು ಸಂಸಾರ ಸಾಗರದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಜ್ಯೇಷ್ಠಮಾಸದಲ್ಲಿ ಜಗನ್ನಾಥಸ್ವಾಮಿಯ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡವರು ಅವನ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರರಾಗುವರು. ಆಷಾಢ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಗುಂಡಿಕಾ ಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಕೃಷ್ಣ ಬಲರಾಮರನ್ನು ನೋಡಿದವನು ಮರಳಿ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ರಥದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಜಗನ್ನಾಥಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಸುಭದ್ರೆಯನ್ನು ಬಲರಾಮನನ್ನು ನೋಡಿದವರ ಸಂಸಾರ ಬಂಧನದ ಪಾಶಗಳೆಲ್ಲವೂ ಹರಿದು ಹೋಗುವವು. ಗುಂಡಿಕಾ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಜಗನ್ನಾಥನನ್ನು ನೋಡಿದವನು ಇಹಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಕಲಭೋಗ್ಯ ಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗಾಪವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಭಾಗೀದಾರನು ಆಗುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಜಗನ್ನಾಥಪುರಿ ಎಂಬ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ. ಎಲ್ಲ ತೀರ್ಥಗಳಿಗಿಂತ ವರಿಷ್ಠ.

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಭಾಗ-೪ರ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗಸಾರ ಖಂಡ
ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯ ಎಂಬ ಹದಿನೆಂಟನೇಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುದು

—೦—

ಉರ್ವೀಶು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕಥಾನಕ

ಅಧ್ಯಾಯ - ೧೯

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ನಾರಾಯಣನನ್ನು ನಂಬಿ ಅವನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಶರಣು ಹೋದ ಮಾನವರಿಗೆ ಅಶುಭ ಎನ್ನುವುದು ಎಂದೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವೆನ್ನು ದ್ವೇಷಿಗಳೂ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರ ನಿಂದಕರೂ ಆದ ಪಾಖಂಡಿಗಳ ಎದುರು ಹೇಳಬಾರದು. ವೈಷ್ಣವರ ಮುಂದೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಳದೇ ಇರಬಾರದು.

ಹಿಂದೆ ತ್ರೇತಾಯುಗದಲ್ಲಿ ಉರ್ವೀಷು ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಇದ್ದ. ಧರ್ಮನಿಂದೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರ ಆನಂದ. ಪಾಪಕರ್ಮ ಮಾಡಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಂತೃಪ್ತಿ. ಶಕ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ದ್ರವ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನು ಅಪಹರಿಸಿದ. ದೊರೆತಷ್ಟು ಗೋಮಾಂಸ ತಿಂದ, ಸಿಕ್ಕದಷ್ಟು ಸೆರೆ ಕುಡಿದ, ಲಭಿಸಿದಷ್ಟು ಪರಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಭೋಗಿಸಿದ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ವೇಶ್ಯೆಯರ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡ. ಅವನ ಬಳಿ ಶರಣು ಬಂದವರಿಗೆ ಮರಣವೇ ಗತಿ. ಮಿತ್ರರನ್ನೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಜ್ಞಾತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಾದಷ್ಟು ಪೀಡೆ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ. ಅಪ್ಪಿ ತಪ್ಪಿ ಕೂಡ ಅವನು ಸತ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಕ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಉಪಜೀವನವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡು ವೃತ್ತಿಚ್ಛೇದ ಮಾಡಿದ. ಅಡವು ಇಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಎಂದೂ ಯಾರಿಗೂ ತಿರುಗಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಅವನ ಈ ದುರ್ವ್ಯಾಪಾರ ಹಾಗೂ ದುಷ್ಟತನ ಮತ್ತು ಉಪದ್ರವ, ಉಪದ್ವ್ಯಾಪಗಳಿಂದ ಬೇಸತ್ತ ಅವನ ಜಾತಿಯ ಬಾಂಧವರೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಕೋಪದಿಂದ ಅವನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವನಿಗೆ ಗದರಿಸಿ ಹೇಳಿದರು.

ಜ್ಞಾತಿಗಳು:- ಪಾಪಿಯೇ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಪುರುಷರು ಮಹಾ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಗೌರವ ಘನತೆ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ಗೌರವಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೀನು ಮಣ್ಣುಗೂಡಿಸಿದೆ. ಧರ್ಮದ ದಾರಿಯನ್ನು ತೊರೆದೆ, ಪಾಪದ ಪರ್ವತವನ್ನೇ ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ, ಕುಲದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ನಾಶಗೊಳಿಸಿದೆ. ಅನೇಕ ಮಹಾಪುರುಷರು ಹುಟ್ಟಿದ ನಮ್ಮ ವಂಶದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಂಥ ನೀಚನು ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿದೆ? ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನೂ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ವಿಷವೂ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಕುಪುತ್ರರ ಶಕ್ತಿಯು ಎಣಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರದು. ಹಿಂದಿನ ಅನೇಕ ಮಹಾಪುರುಷರು ಕೂಡಿ ಗಳಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕುಪುತ್ರನು ಒಬ್ಬನೇ ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದುರ್ನಡತೆಯಿಂದ ಹಾಳು ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಒಳ್ಳೆ ಪುತ್ರನು ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಅಂಥ ವಂಶವು ಸಹ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಂಶ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಪಾಪಿ ಹಾಗೂ ಧರ್ಮಭ್ರಷ್ಟನಾದ ಪುತ್ರನು ಹುಟ್ಟಿದರೆ ದೊಡ್ಡ ವಂಶವೂ ಸಹ ಕೀಳು ಕುಲ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪರಮ ನೀಚನಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನೂ ನಮಗೂ ನಿನಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಅವನ ಎಲ್ಲ ಜ್ಞಾತಿ ಬಂಧುಗಳು ಉರ್ವಿಷು ವಿಪ್ರನನ್ನು ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲ ಬಂಧು-ಬಳಗದವರಿಂದಲೂ ಪೌರ ಜಾನಪದ ಜನರಿಂದಲೂ ಬಹಿಷ್ಕೃತನೂ ತಿರಸ್ಕೃತನೂ ಆದ ಆ ಉರ್ವಿಷು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಧಮ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಇಳಿದ. ಕಾಡಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಪ್ರಯಾಣಿಕರನ್ನು ಸುಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಇದರಿಂದ ಅವನ ಅಪಕೀರ್ತಿ ಹಿಂಸಾವ್ಯಾಪಾರ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಪಸರಿಸಿತು. ಆಗ ಹಳ್ಳಿಯ ಕೆಲವು ಧೈರ್ಯಶಾಲೀ ಶೂರ ಜನರು ಒಂದಾಗಿ ಹೋಗಿ ನಿರ್ದಯನಾಗಿ ಪರಹಿಂಸೆಗೈಯುವ ಈ ಪಾಪಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಆ ದೇಶದ ರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

ಆದರೆ ಆ ದೇಶದ ದೊರೆಯು ಈ ಉರ್ವೀಷುವಿನ ತಂದೆಯ ಭಕ್ತ ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯ. ತಂದೆಯ ಮೇಲಿನ ಗೌರವದಿಂದ ಅವನು ಈ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ದಂಡಿಸದೇ ತನ್ನ ದೇಶ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದ.

ಆಗ ಈ ಚೋರ ಶಿಖಾಮಣಿಯು ನಾಡು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಡನ್ನೇ ಸೇರಿದ. ಅಲ್ಲಿಯ ಕಳ್ಳರ ಸಂಗಡ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಸಿ ಅವರೊಡನೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ದರೋಡೆ ಲೂಟಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದ. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಒಂದು ಕಗ್ಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಂತಸ್ಥರ ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿ ಸುಲಿಗೆಯ ಸನ್ನಾಹದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಆಗ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಯಾವ ಪ್ರಯಾಣಿಕರೂ ಈ ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪಿನ ಭಯದಿಂದ ಆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ನಿರಾಶರಾದ ಆ ಎಲ್ಲ ಕಳ್ಳ ಖದೀಮರು ಅದೇ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ತೊರೆಯ ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ವನ ವನ ಅಲೆದಾಡಿ ದಣಿದು ಹೋದ ಎಲ್ಲ ಕಳ್ಳರುಗಳು ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಆ ನದಿಗೆ ಇಳಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ನದಿಯ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ದೇವರಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದು ಉರ್ವೀಷು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಆ ಎಲ್ಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ದೇವರ ಪೂಜೆಗೈದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಾವು ಈ ಪವಿತ್ರವಾದ ನದೀ ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಭಗವಂತನ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತ ಈಗ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋದವರು ತಮಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಒಂದೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು ಎಂಬ ನಿಯಮ ಇದೆ. ಅದರಂತೆ ನಾವೂ ಸಹ ಈಗ ನಮಗೆ ಅತ್ಯಂತ

ಪ್ರಿಯವಾದ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸೋಣ. ನಂತರ ಪುನಃ ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುವದಾಗಲೀ, ಬಳಸುವದಾಗಲೀ ಮಾಡಬಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಯಾರು ಯಾರು ಯಾವ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಎಂದು ಬಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ತ್ಯಜಿಸುವಿರಿ? ಎಂದು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುಂದೆ ಬಂದು ''ನಾನು ಸಂಪಿಗೆ ಹೂಗಳನ್ನು ದೇವರಿಗಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ'' ಎಂದನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಾನು ಶ್ರೀಹರಿಗಾಗಿ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಾನಿನ್ನು ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದ. ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಬಾಳೆಹಣ್ಣನ್ನು ಮಗದೊಬ್ಬ 'ದಾಳಿಂಬರೀ ಹಣ್ಣು' ಬೇರೊಬ್ಬನು ಮಾವಿನಹಣ್ಣು ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಋಷಿ ಮುನಿಗಳು ಭಗವಂತನಿಗಾಗಿ ಒಂದೊಂದು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು.

ಇದನ್ನು ಕಂಡು ತಾನೂ ಏನಾದರೂ ಬಿಟ್ಟು ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಉದಯಿಸಿತು ಉರ್ವೀಷುವಿನಲ್ಲಿ ''ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಉಣ್ಣುವ, ತಿನ್ನುವ ಕುಡಿಯುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನಂತೂ ನಾನೆಂದಿಗೂ ಬಿಡಲಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಏನು ಬಿಡಲಿ ? ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಾನು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವವ. ರಾಜ ಹೊರ ಹಾಕಿದ್ದರಿಂದ ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗುವಂತಿಲ್ಲ. ದುರ್ಗಮವಾದ ಗೊಂಡಾರಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ನನಗೆ ಎಂದೂ ಚಕ್ಕಡಿ ಹತ್ತುವ ಸಂದರ್ಭ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ದೇವರಿಗಾಗಿ ಬಂಡಿಯನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಅಂತೆಯೇ ನಾನು ಅದರ ಮೇಲೆ ಹತ್ತುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ''

ಹೀಗೆ ಮನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಆ ಉರ್ವೀಷುವು ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಚಕ್ಕಡಿ (ಬಂಡಿ)ಯನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿದ. ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಾನು ಬಂಡಿ ಬಳಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟ. ಆ ನದೀ ತೀರದಲ್ಲಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತ ಆ ಎಲ್ಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಕಳ್ಳನಾದ ಉರ್ವೀಷುವು ತನ್ನ ಚೋರ ಸಂಗಡಿಗರೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದ.

ಮತ್ತೆ ಒಂದು ದಿನ ಆ ಉರ್ವೀಷುವು ತನ್ನ ಕಳ್ಳ ಗೆಳೆಯರ ಗುಂಪಿನೊಂದಿಗೆ ಕಾಡಿನ ಒಂದು ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದಾರಿಕಾರರನ್ನು ಸುಲಿಯುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಹೊಂಚುಹಾಕಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬೆಲ್ಲದ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಒಂದು ಚಕ್ಕಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಲ್ಲ ಹೇರಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಿದ್ದ. ಹೊಂಚು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತ ಆ ತುಡುಗರು ಬೆಲ್ಲದ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಎರಗಿದರು. ಅವನನ್ನು ಹೊಡೆದು, ಬಡಿದು ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಬಟ್ಟೆ, ಬಂಗಾರ ನಗ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಸಿದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಹಂಚಿಕೊಂಡರು. ಉರ್ವೀಷವಿನ ಪಾಲಿಗೆ ಬೆಲ್ಲ ತುಂಬಿದ ಚಕ್ಕಡಿಯು ಬಂದಿತು. ಆ ಬೆಲ್ಲದ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಅವರ ಮಿತ್ರ ಚೋರರು ಇವನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಿಟು ಹೋದ ಬಳಿಕ ಉರ್ವೀಷುವಿಗೆ ಪರಮಾನಂದವಾಯಿತು. ತನ್ನೊಬ್ಬನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಆ ಬಂಡಿ ತುಂಬ ಬೆಲ್ಲವನ್ನು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಮಾರಿ ಹಣಗಳಿಸಬಹುದೆಂದು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿದ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಇದೀಗ ಕೆಲದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಭಗವಂತನಿಗೆ

ದಾನ ನೀಡಿ ಬಂಡಿಯ ಬಳಕೆಯನ್ನೇ ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಇದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಅದರಂತೆ ಯೋಗ್ಯನಾದ ಒಬ್ಬ ವಿಪ್ರನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬೆಲ್ಲದುಂಬಿದ ಆ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿಯೇ ದಾನ ಕೊಟ್ಟು ಕೈ ಮುಗಿದ. ಅವನ ಈ ದಾನದಿಂದ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಅವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತನಾಗಿ ಅವನ ಹಿಂದಿನ ಪಾಪಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪರಿಹರಿಸಿದ.

ಬೆಲ್ಲದ ಬಂಡಿಯನ್ನು ದಾನಕೊಟ್ಟು ಆ ಉರ್ವೀಷುವು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಹೊರಟಾಗ ಪೌರ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಪುರ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಇದ್ದರೂ ಈ ಕಳ್ಳನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಅವನನ್ನ ಕಲ್ಲು ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳಿಂದ ಕಠೋರವಾಗಿ ಹೊಡೆದರು. ಬಹುಜನರ ಆ ಪ್ರಹಾರಗಳನ್ನು ತಾಳಲಾರದೇ ಉರ್ವೀಷುವು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮರಣ ಹೊಂದಿದ.

ಕೂಡಲೇ ಬೆಲ್ಲದ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಮರ್ಪಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಓರ್ವ ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ನೀಡಿದ್ದರ ಪುಣ್ಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಉರ್ವೀಷುವನ್ನು ಕರೆಯಲು ವೈಕುಂಠ ಲೋಕದಿಂದ ವಿಮಾನವು ಬಂದಿತು. ಬೆಲ್ಲದ ಚಕ್ಕಡಿಯ ದಾನ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಉರ್ವೀಷುವು ವಿಮಾನಾರೂಢನಾಗಿ ಹರಿ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ.

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ಯಾವುದಾದರೂ ಉಪಾಯದಿಂದ ಹರಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಮಾಡಿದ ಮನುಷ್ಯನು ಹಂಸವು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲುವಂತೆ ಸಂಸಾರ ಸಾಗರವನ್ನು ಲೀಲೆಯಿಂದ ದಾಟುತ್ತಾನೆ, ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಶ್ರೀಹರಿಯ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ತಾನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ಹರಿಪ್ರೀತಿ ಹರಿಪದ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಎರಡೂ ಆಗುತ್ತವೆ.

ತನಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಇಷ್ಟವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡದೇ ತಿನ್ನಬಾರದು. ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಅದನ್ನು ನೈವೇದ್ಯ ತೋರಿಸಿ ತಿಂದರೆ ಮಹಾಪುಣ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿ. ಹಾಗೆಯೇ ತಿಂದರೆ ಮಹಾಪಾಪ ಪ್ರಾಪ್ತಿ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು.

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಜನಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ. ಅವನು ಹುಟ್ಟಿದ ವಂಶ ಶುದ್ಧ. ಸ್ವಯಂ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಶಾಂತ, ದಾಂತ, ದಯಾಳು, ದೇವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪೂಜಕ. ಜಿತೇಂದ್ರಿಯ, ಸತ್ಯವಾದಿ. ಎಂದೂ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನೂ ಅವನು ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ದೇವರ ಪೂಜೆ, ದಾನ, ಧ್ಯಾನ, ಮುಂತಾದ ವಿಹಿತಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತಪ್ಪದೇ ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಏಕಾದಶೀ ವ್ರತವನ್ನು ಅನೂಚಾನವಾಗಿ ಹರಿಸ್ಮರಣೆಗೈದು ಆಚರಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ತನ್ನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕೇಶವನನ್ನು ಕಂಡ. ಪೀತಾಂಬರ ಉಟ್ಟು ಕರ್ಣಕುಂಡಲ ಕಿರೀಟಾದಿಗಳನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಕೌಸ್ತುಭ, ವನಮಾಲಾ, ವೈಜಯಂತೀಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಚತುರ್ಭುಜನಾಗಿ, ಶಂಖ, ಚಕ್ರ, ಗದಾ, ಪದ್ಮಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಶ್ರೀಹರಿ ಸಮಸ್ತ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಒಡಗೂಡಿ ಆ ಸರ್ವಜನಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಸ್ವಪ್ನ ಸಂದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡಿದ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹರ್ಷದಿಂದ ಪುಲಕಿತನಾಗಿ ಕೈ ಮುಗಿದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ.

ತುಭ್ಯಂ ನಮೋಽಸ್ತು ಜಗತಃ ಸಕಲಸ್ಯ ಭರ್ತ್ರೇ
ಸಲ್ಲೋಕಶೋಕಭಯರೋಗವಿನಾಶನಾಯ ।
ನಾರಾಯಣಾಯ ಕಮಲಾಹೃದಯ ಪ್ರಿಯಾಯ
ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮ ಪರಮಾಮೃತದಾಯ ತುಭ್ಯಂ ॥

ಸಕಲ ಜಗತ್ತನ್ನು ಪೋಷಣ ಮಾಡುವ, ಎಲ್ಲ ಸಜ್ಜನರ ದುಃಖ, ಭಯ, ರೋಗಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ರಮಣನಾದ ನಾರಾಯಣನೇ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರ.

ಪಾಪಾನಿಚೈವ ಸಕಲಾನಿ ಮಯಾ ಕೃತಾನಿ ಮತ್ತೇನ ಮೋಹವಶಗೇನ ಸದಾ ಮುರಾರೇ ।
ತಸ್ಮಾದ್ ಬಿಭೇಮಿ ಜಗದಂಬುನಿಧೇರ್ಗಭೀರಾತ್ ಮಾಮುದ್ಧರಸ್ವ ನಿಜ ಭಕ್ತಿತರೀಂ ಪ್ರದಾಯ ॥

ಮುರಾರಿಯೇ, ಮದೋನ್ಮತ್ತನಾದ ನಾನು ಮೋಹವಶನಾಗಿ ಪಾಪ ಎಂದು ಎಷ್ಟು ಇರುವವೋ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ಸಾಗರದಿಂದ ಪಾರಾಗುವದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯೆಂಬ ನೌಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಪಾರುಮಾಡು.

ಜಾನಾಮಿ ಯದ್ಯಪಿ ಹರೇ ದುರಿತಂ ಮನುಷ್ಯೋ ವ್ಯಾಮೋಹ ಮಾಶು ಚ ಲಭೇ ಭುವಿಕೈಟಭಾರೇ ।
ಪಾಪಂ ತಥಾಽಪಿ ಚ ಮುದಾ ಸತತಂ ಕರೋಮಿ ತಸ್ಮಾನ್ನಕೋಽಪ್ಯಹಮಿವಾಸ್ತಿ ಜನೋ ವಿಮೂಢಃ ॥

ಇದು ಪಾಪದ ಕೆಲಸ, ನಿಷಿದ್ಧ ಕಾರ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೂ ನಾನು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲವೇ, ಮೋಹ ಬಂದು ಬಿಡುವುದು. ತಿಳಿದು ತಿಳಿದೂ ಪಾಪ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮೋಹದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನಂಥ ಮೂಢರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ತ್ವತ್ಪಾದಪದ್ಮ ಯುಗಲಂ ಪರಮಾಮೃತಸ್ಯ
ಸ್ಥಾನಂ ವಿಹಾಯ ಮಮಚಿತ್ತಮಧುವ್ರತೋಽಯಂ ।
ನಾರೀ ಮುಖಂ ವ್ರಜತಿ ದೇವಮೃತಿಪ್ರದಯತ್
ಶ್ಲೇಷ್ಮಪ್ರಕೀರ್ಣ ಮುನಿಶಂ ಕಮಲಭ್ರಮೇಣ ॥

ಪರಮಾಮೃತ ಎನಿಸಿದ ಮೋಕ್ಷಸುಖವನ್ನು ಕೊಡುವ ನಿನ್ನ ಪಾದವೆಂಬ ಕಮಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸೆಂಬ ಭ್ರಮರವು ಮರಣವನ್ನು ಕೊಡುವ ಬಗೆಬಗೆಯ ಹೊಲಸು, ಕೀವು, ರಕ್ತಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ನಾರಿಯ ಮುಖವನ್ನು ಕಮಲದ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಹೊಂದುತ್ತದೆ.

ಪಾಣಿಃ ಪ್ರದಾನರಹಿತೋಽನೃತಭಾಷಿವಕ್ತ್ರಂ ಕರ್ಣೌ ಚ ಪಾಪ ಶ್ರವಮಾಯ ಸದೈವದಕ್ಷೌ ।
ದೋಷಾನಿಮಾನ್ ಮಮ, ಹರೇ ಹರಸೇವಕಸ್ಯ ಯಸ್ಮಾನ್ನು ನಾಥ ಶರಣಾಗತ ದೋಷ ಹಂತಾ ॥

ಒಡೆಯನೇ, ನನ್ನ ಕೈಗೆ ದಾನಕೊಟ್ಟು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಸತ್ಯ ಮಾತನಾಡಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಸರ್ವದಾ ಸುಳ್ಳನ್ನೇ ನನ್ನ ಮುಖ ನುಡಿಯುವುದು. ಪಾಪದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಲು ನನ್ನ ಕಿವಿ ಯಾವಾಗಲೂ ತೆರೆದಿರುತ್ತದೆ. ಹರಿಯೇ ನಿನ್ನ ಸೇವಕನಾದ ನನ್ನ ಈ ಎಲ್ಲ ದೋಷಗಳನ್ನು ನೀನೇ ಪರಿಹರಿಸು. ಶರಣಾಗತರ ದೋಷಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಕರುಣಾಶಾಲಿಯಾದ ಜಗನ್ನಾಥನಲ್ಲವೇ ನೀನು.

ಹೀಗೆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದ ಸರ್ವಜನಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಈ ಸ್ತೋತ್ರದಿಂದ ಪ್ರಸನ್ನನನಾಗಿ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಹೇಳಿದ.

ಶ್ರೀಹರಿ:- ವಿಪ್ರೇಂದ್ರ, ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಾನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಬೇಗನೇ ಭಾಗ್ಯೋದಯವನ್ನು ಕಾಣು. ಹಿಂದೆ ನೀನು ಮಹಾ ಪಾಪಿಷ್ಠನಾಗಿದ್ದರೂ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ನನ್ನ ಭಕ್ತನಾಗಿರುವೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಯಾವ ಆಪತ್ತೂ ಬಾರದು.

ಸರ್ವಜನಿ:- ವಿಷ್ಣುವೇ, ನಾನು ಹಿಂದೆ ಯಾರು? ಏನು ಆಗಿದ್ದೆ? ಯಾವ ಪಾಪ ಮಾಡಿದೆ? ನೀನು ಹೇಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಿದೆ? ಈಗ ನಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿ ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿದೆ? ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳು.

ಕೇಶವ:- ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮ, ನೀನು ಹಿಂದೆ ನಿನ್ನ ಕರ್ಮ ವಿಪಾಕದಿಂದ ಪಕ್ಷಿಗಳ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಹಕ್ಕಿಯಾಗಿ ಹಸಿವೆ, ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಕಸಿವಿಸಿಗೊಂಡು ಆಚೀಚೆ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹರಿವ ತೊರೆಯ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ ಕುಲಭದ್ರ ಎಂಬ ಓರ್ವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಒಂದು ನದೀ ತೀರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಅನ್ನ ನೈವೇದ್ಯ ತೋರಿಸಿದ. ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿ ನೈವೇದ್ಯಕ್ಕಿಟ್ಟು ಅನ್ನವನ್ನು ತುಸು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಉಳಿದುದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದ. ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಬಳಲಿ ಬೆಂಡಾದ ನೀನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿದೆ ಕೂಡಲೇ ಗಿಡದಿಂದ ಹಾರಿ ಕೆಳಗೆ ಬಂದು ನನಗೆ ನೈವೇದ್ಯವಿಟ್ಟ ಅನ್ನವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಂದೆ, ಅದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕೂಡಲೇ ಪರಿಹೃತ ಆದವು. ಮುಂದೆ ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಬಳಿಕ ನೀನು ಮರಳಿ ಬಂದೆ. ನನ್ನ ನೈವೇದ್ಯದ ಅನ್ನದ ಅಗಳನ್ನು ತಿಂದದ್ದರಿಂದ ಈಗ ನೀನು ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವಿ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ದೃಢತರವಾದ ಭಕ್ತಿಯೂ ಈಗ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಕರ್ಮಯೋಗದಿಂದ ಆರಾಧಿಸಿ, ಜ್ಞಾನ ಪಡೆದು ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಪ್ರಸಾದದಿಂದ ನನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದುವೆ. ನಾನು ಯಾರ ಮೇಲೆ ತುಷ್ಟನಾಗಿರುವೆನೋ ಅವನು ಪಾಪಾತ್ಮನಾಗಿದ್ದರೂ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಯಾರ ಮೇಲೆ ರುಷ್ಟನಾಗಿರುವೆನೋ ಅವನು ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಪಾಪವೇ ಬರುತ್ತದೆ. ನರಕವೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಸರ್ವಜನಿ:- ಸ್ವಾಮಿ ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಏನು ಮಾಡಿದರೆ ತುಷ್ಟ ಆಗುವಿ? ಏನು ಮಾಡಿದರೆ ರುಷ್ಟನಾಗುವಿ? ನಿನಗೆ ರೋಷ-ತೋಷಗಳನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಗಳು ಯಾವುವು? ಅದನ್ನು ಹೇಳು.

ಶ್ರೀಹರಿ:- ಯಾರು ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ದಯೆಯನ್ನು ತೋರುವರೋ, ಯಾರ ಮನದಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರವು ಅಂಕುರಿಸಿರುವದಿಲ್ಲವೋ ಅವನ ಮೇಲೆ ನಾನು ಸಂತುಷ್ಟ

ನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ಧರ್ಮಕರ್ಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹರಿಪ್ರೀತ್ಯರ್ಥವಾಗಿಯೆ ಮಾಡಿ ನನಗೆ ಯಾರು ಸಮರ್ಪಿಸುವರೋ, ಉಪಕಾರ ಮಾಡದಿರುವವರಿಗೂ ಯಾರ ದಾನ ನೀಡುವರೋ, ಕೊಟ್ಟ ವಚನವನ್ನು ಯಾರು ಪರಿಪಾಲಿಸುವರೋ ಪರಮಾತ್ಮನು ಸರ್ವಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಯಾರು ಪರರ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಮಾಡದೇ ಇರುವರೋ, ಯಾರು ಗೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹಿತೈಷಿಗಳೋ, ಅವರ ಮೇಲೆ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ತುಷ್ಟನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ.

ಯಾರು ಪರರನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತರೋ, ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲೂ ದಯಾ ರಹಿತರೋ, ಅಹಂಕಾರಿಯೋ ಅವನ ಮೇಲೆ ನಾನು ರುಷ್ಟನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ಸುಳ್ಳು ಮಾತಾಡುವವರು, ಪರನಿಂದೆ ಮಾಡುವವರು, ಪಂಡಿತರ ವೃತ್ತಿಚ್ಛೇದ ಮಾಡುವವರು, ನನ್ನ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರನ್ನು ನನ್ನ ಶತ್ರುಗಳೆಂದೇ ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಯಾವ ತಪ್ಪು ಇಲ್ಲದೇ ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಹೆಂಡತಿ, ಅಣ್ಣ, ತಮ್ಮ, ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಾನೋ ಅವನು ನನ್ನ ಶತ್ರು. ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಯ್ಯುವವನು ಗುರು ನಿಂದೆ ಮಾಡುವವನೂ ಉಪವನಗಳನ್ನು ಹಾಳುಗೈಯುವವ ಜಲಾಶಯಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವವ, ಪರಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಪಾಪದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವವ, ನನ್ನ ವೈರವನ್ನೇ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾನೆ. ದೇವರನ್ನು ದ್ವೇಷ ಮಾಡುವವ ಅನಾಥರ ಹಣವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕುವ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತಕರ ಮೇಲೆ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ರುಷ್ಟನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ಏಕಾದಶಿಯಲ್ಲಿ ಉಣ್ಣುವವರೂ, ವೇದನಿಂದಕರೂ, ನೆಲ್ಲಿಗಿಡ ಕಡಿಯುವರೂ ಶೂದ್ರಸ್ತ್ರೀಯೊಡನೆ ಸಹವಾಸ ಮಾಡುವವರೂ, ಮಿತ್ರದ್ರೋಹಿಗಳೂ ಹಗಲು ಹೊತ್ತು ಕಾಮುಕ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಸುವವರೂ, ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ದಿನ ಎರಡು ಹೊತ್ತು ಊಟ, ಮಾಂಸ ಭೋಜನ, ಮೈಥುನ, ತೈಲಭಕ್ಷಣ ಮಾಡುವವರ ಮೇಲೆ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ರುಷ್ಟನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ವಿಷ್ಣುಭಕ್ತರನ್ನು ನಿಂದಿಸುವವರ ಮೇಲೆ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ರುಷ್ಟನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತೇನೆ.

ಹೀಗೆ ಕೇಶವನು ತನಗೆ ರೋಷತೋಷಕರವಾದ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅದೃಶ್ಯನಾದ.

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ಶ್ರೀಹರಿಯು ಹೇಳಿದಂತೆ ಸರ್ವಜನಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ತನ್ನ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಗವಂತನು ಹೇಳಿದ, ಅವನಿಗೆ ಸಂತೋಷಕರವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ.

ಜೈಮಿನಿಯೇ, ಆದುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನು ದುರ್ಲಭವಾದ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಹೊಂದಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಹರಿಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ದುಃಖಪೂರ್ಣವಾದ ಈ ಸಂಸಾರ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಲೀಲೆಯಿಂದ ದಾಟಬೇಕೆಂದು ಯಾರು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವರೋ, ಅವರು ನಿತ್ಯವೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಾಸುದೇವನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೂ ತಾನು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವೆಲ್ಲವೂ ಹರಿಪೂಜೆಯೆಂದು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣಗೈಯಬೇಕು.

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಭಾಗ-೪ರ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗಸಾರ ಖಂಡ
ಉರ್ವೀಶು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕಥಾನಕ ಎಂಬ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೇಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುದು

ದಾನದ ಮಾಹಾತ್ಮ

ಅಧ್ಯಾಯ - ೨೦

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ಜೈಮಿನಿ ಈಗ ದಾನದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆ ಕೇಳು. ದಾನ, ತಪಸ್ಸು, ಇವೆರಡೂ ಶ್ರೀಹರಿಯನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮುಖ್ಯ ಸಾಧನ. ಅದರಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿಗಿಂತ ದಾನವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ.

ತಪಃ ಕೃತಯುಗೇ ಶ್ರೇಷ್ಠಂ ತ್ರೇತಾಯುಗಂ ಧ್ಯಾನಮೇಽವ ಚ ।
ಸಪರ್ಯಾ ದ್ವಾಪರೇ ಶ್ರೇಷ್ಠಾ ದಾನಂ ಶ್ರೇಷ್ಠಾ ಕಲೌ ಯುಗೇ ॥

ಕೃತಯುಗದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು, ತ್ರೇತಾದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನ, ದ್ವಾಪರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಪೂಜೆ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ದಾನ ಶ್ರೇಷ್ಠ. ಆದುದರಿಂದ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಕಮಲಾಪತಿಯ ಪ್ರೀತಿ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕಾದರೆ ವಿವೇಕಿಗಳಾದವರು ತಮ್ಮ ಶಕ್ತ್ಯಾನುಸಾರ ದಾನ ನೀಡಬೇಕು. ದಾನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಗಳಿಸಬೇಕು. ಗಳಿಸಿದ ಧನವನ್ನು ದಾನಧರ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕು.

ಧನವಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಡದೇ, ತಾನೂ ತಿನ್ನದೇ ಇದ್ದರೆ, ಅಂಥವರು ಮಹಾದರಿದ್ರರೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ದ್ರವ್ಯವು ಯಾರ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಮನುಷ್ಯನು ಮರಣ ಹೊಂದಿದ ಬಳಿಕ ಅವನು ಇಲ್ಲಿ ದಾನ ಕೊಟ್ಟದ್ದು ಅವನ ಜೊತೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ದಾನ ಕೊಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರು ದರಿದ್ರರಾಗುವರೋ ಅವರು ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತ ಸುಖ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಮಹಾ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಒಡೆಯರಾಗಿರುವರು. ಜಿಪುಣತನದಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಹಣ ಕೂಡಿಟ್ಟವರು ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಮಹಾದುಃಖ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನು ಪ್ರತಿದಿನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ದಾನ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು.

ಎಲ್ಲ ದಾನಗಳಲ್ಲಿ ಅನ್ನದಾನ, ಜಲದಾನ ಎರಡು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ. ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೇ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಬದುಕಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಿದವನಿಗೆ ಪ್ರಾಣದಾನ ಮಾಡಿದಷ್ಟು, ಬುದಕನ್ನೇ ನೀಡಿದಷ್ಟು ಪುಣ್ಯ. ಅಂಥವನಿಗೆ ಸರ್ವಸ್ವದಾನದ ಪುಣ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ.

ಅನ್ನದಾನದಷ್ಟೇ ಪುಣ್ಯಪ್ರದ ಜಲದಾನವು ಕೂಡ. ನೀರಿಲ್ಲದೇ ಅನ್ನ ಮನುಷ್ಯನ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಇಳಿಯಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ನೀರನ್ನು ಪ್ರಾಚೀನರು 'ಜೀವನ' ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಜೀವನವನ್ನು ದಾನ ಮಾಡಿದವ ಜೀವದಾನ ಮಾಡಿದಷ್ಟೇ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಇವುಗಳನ್ನು ನೀಗಿಸಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಜೀವನ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ನೀಡುವ ಅನ್ನದಾನ, ಜಲದಾನಗಳು ಮಾನವ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲ ದಾನಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠ. ಸದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿ ಈ ಅನ್ನದಾನ, ಜಲದಾನಗಳ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆ ಕೇಳು.

ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಕುಬೇರನಂತೆ ಐಶ್ವರ್ಯಯುಕ್ತನಾದ ಹರಿಶರ್ಮಾ ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಮತ್ತು ಅದೇ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ರತಿವಿದಗ್ಧಾ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ವೇಶ್ಯಾಸ್ತ್ರೀ ನೆಲೆಸಿದ್ದಳು. ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ಅವಳು ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನೇ ಹೋಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರ ವನಿತೆಯರ ಲಕ್ಷಣಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳೊಬ್ಬ ನೆಲಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಬಂದ ಅಪ್ಸರೆ ಎಂದು ಜನ ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಅದೇ ನಗರದಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇಮಂಕರೀ

ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಿಧವೆಯು ವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಆ ಕ್ಷೇಮಂಕರಿಯು ಪತಿ ಮರಣ ಹೊಂದಿದ ಬಳಿಕ ಮತಿಗೆಟ್ಟು ವೇಶ್ಯಾವೃತ್ತಿಗೆ ಇಳಿದಳು. ನಿಷಿದ್ಧ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಅವಿವೇಕದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಕಾಲಕ್ರಮದಿಂದ ರತಿವಿದಗ್ಧಾ ಎಂಬ ಬೆಲವೆಣ್ಣಿಗೂ, ಕ್ಷೇಮಂಕರೀ ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಿಧವೆಗೂ ಒಳ್ಳೇ ಸಖ್ಯವೇರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಇಬ್ಬರ ಬದುಕೂ ಇಳುಕಲಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ತಾಳಗೆಟ್ಟ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ, ಆ ಎರಡೂ ಬೆಲೆವೆಣ್ಣುಗಳು ನಗರದ ತರುಣರನ್ನು ವಂಚಿಸಿ ಧನ ಸಂಚಯ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ರತಿವಿದಗ್ಧೆಯು ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯಾದ ಕ್ಷೇಮಂಕರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡಿದಳು.

ರತಿವಿದಗ್ಧಾ:- ಸಖಿ, ನಾನು ನೀನು ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಈ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಯ ಹರೆಯದ ಹುಡುಗರನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಲಿದೆವು. ನಮ್ಮ ಚಂಚಲ ನೋಟದಿಂದ ಅನೇಕ ಪೌರರನ್ನು ವಂಚಿಸಿ ಧನಸಂಚಯ ಮಾಡಿದೆವು. ಆದರೆ ಈಗ ನನ್ನ ಮೈಯನ್ನು ಮುಪ್ಪು ಮೂಸಿದೆ. ಚೆಲುವಿನ ಸೆಲೆ ಬತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಕಾಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಕಳೆಕಾಂತಿಗಳ ಮಿಂಚು, ಮಾಟ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಈ ಮುಪ್ಪು ಮುಂದೆ ಬರಲಿರುವ ಮರಣದ ನಾಂದಿ ಇದ್ದಂತೆ. ಮೃತ್ಯುದೇವತೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವೇ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಬದುಕಿ ಇರುವವರೆಗೂ ಯಾವ ಸಾಧನವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಧನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇರಳವಾಗಿ ಗಳಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಇಲ್ಲ. ಅನ್ಯಾಯ, ಕಪಟ, ವಂಚನೆ, ಮುಂತಾದ ವಾಮಮಾರ್ಗದಿಂದಲೂ ಮೈಮಾರಿ ಹಣ ಗಳಿಸುವ ಕಾಮಮಾರ್ಗದಿಂದಲೂ ನಾನು ಕುಬೇರನಷ್ಟು ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಂತೆ ಆದರ ನೂರುಪಟ್ಟು ಪಾಪರಾಶಿಯನ್ನು ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಬಿದ್ದ ಮರುದಿನ ನನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾರೋ ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವರು. ನಾನು ಗಳಿಸಿದ ಹಣ ಎಷ್ಟೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವು ಮಾತ್ರ ಬೆಟ್ಟದಾಕಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ನನ್ನನ್ನು ಜನ್ಮಾಂತರಕ್ಕೂ ಅಟ್ಟಿಸಿ ಬರುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ನನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯದ ಸರಕನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿ ಗಳಿಸಿದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ದಾನ ಧರ್ಮ ಮಾಡಿ ಕೈ ತೊಳೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು?

ಕ್ಷೇಮಂಕರಿ:- ಪ್ರಿಯಸಖಿ, ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ನಿಜ. ನೀನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ನಿನ್ನ ರೂಪಶ್ರೀಯಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡದೇ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಸಿದೆ. ಆದರಿಂದ ಈಗ ನಿನಗೆ ದಾನ ಕೊಡುವ ಸದವಕಾಶ ದೊರೆತಿದೆ. ನೀನು ಜಿಪುಣೆಯಾಗಿ ನಿಪುಣೆಯಾದೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಮಾತ್ರ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಧಾರಾಳಿ. ಮೈ ಮಾರಿ ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಕೂಡ ಅಂದಂದೇ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಕಂಡ ಕಂಡ ಭಂಡ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು ಕೈ ತೊಳೆದುಕೊಂಡೆ. ನಾನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಗಳಿಸಿದ ಐಶ್ವರ್ಯವೆಲ್ಲವೂ ಅಸತ್ಪಾತ್ರರಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗವಾಯಿತು. ಸತ್ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ದಾನ ಮಾಡಲು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಪುಣ್ಯವಂತೆ. ಈಗ ಹಣವಂತೆ. ದಾನ ಈಗ ನೀಡುವದರಿಂದ ಗುಣವಂತೆ. ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಬುದ್ಧಿ ಹುಟ್ಟಿದಾಗಲೇ ದಾನ ನೀಡಿ ಬಿಡು. ತಡ ಮಾಡಬೇಡ. ಮನುಷ್ಯನ ಬುದ್ಧಿ ಚಂಚಲ. ಸದ್ಬುದ್ಧಿ ಹುಟ್ಟಿದಾಗಲೇ ಸತ್ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ದಾನ ಕೊಟ್ಟು ದೇವರು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಕ್ಷೇಮಂಕರಿಯ ಸಲಹೆಯಂತೆ ಆ ರತಿವಿದಗ್ಧೆಯು ತನ್ನ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ದಾನಮಾಡಿದಳು. ನಗರದಲ್ಲಿಯ ಬಡಬಗ್ಗರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆದು ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಅನ್ನದಾನ ನಡೆಸಿದಳು. ನಗರದ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಅನ್ನಛತ್ರಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲ ತಿಂದಷ್ಟು ಊಟ ಬಡಿಸಿದಳು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅರವಟ್ಟಿಗೆ ಇಡಿಸಿ ಬಾಯಾರಿ ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲ ನೀರು ಕುಡಿಸಿದಳು. ಬೇಡಲು ಬಂದ ಭಿಕ್ಷುಕರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ ಕೊಟ್ಟು ಮೇಲೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಇತ್ತು ತೃಪ್ತಿ ಪಡಿಸಿ ಕಳಿಸಿದಳು. ಇದರಿಂದ ಅವಳು ತನ್ನ ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಕಾಮ ಮಾರ್ಗ ವಾಮಮಾರ್ಗಗಳಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ಹೇರಳ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಸಾರ್ಥಕ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಳು.

ಆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲಸಿದ ಹರಿಶರ್ಮಾ ಎಂಬ ಶ್ರೀಮಂತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಅತ್ಯಂತ ಭಗವದ್ಭಕ್ತ. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದಿದ್ದ. ಕಾಮಕ್ರೋಧಗಳನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಹಿಂಸೆಯನ್ನಂತೂ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅವನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮದ, ಮೋಹಗಳು ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸುಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹರಿಪ್ರೀತಿಗಾಗಿ ಅವನು ಮಹತ್ತರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿಯಾದ ಜನಾರ್ಧನನನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆ ಹರಿಶರ್ಮನು ಗಂಧ, ಪುಷ್ಪ, ಧೂಪ, ದೀಪ ನೈವೇದ್ಯ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಸದ್ಗುಣಗಳು ಅವನಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ ಅವನಲ್ಲಿನ ದೊಡ್ಡದೋಷವೆಂದರೆ ಕಾರ್ಪಣ್ಯ, ಜಿಪುಣತನ, ತಾನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಕರಗಬಾರದು ಎಂದು ಅವನು ಯಾರಿಗೂ ಒಂದು ಒಡಕು ಕಾಸನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದಾನ-ಧರ್ಮ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಇರುವೆ, ಇಲಿಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಉಪವಾಸವೇ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನು ಗಳಿಸಿದ್ದನ್ನು ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತಿಂದುಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಯಾರಾದರೂ ಗೆಳೆಯರು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಬಾಂಧವರು ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಮಾತನ್ನೂ ಕೂಡ ಆಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡು ಎಂದು ಎಲ್ಲಿ ಕೇಳುವರೋ ಎಂಬ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಅವನು ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದೇ ಜೀವನದ ಗುರಿಯೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಆ ಹರಿಶರ್ಮನು ದಾನವೊಂದು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲ ಶುಷ್ಕ ಧರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ನಿತ್ಯ ದೇವರಪೂಜೆ, ಉಪವಾಸ, ವ್ರತ, ಜಪ, ತಪ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಾ, ನಮಸ್ಕಾರ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ದೇಹ ದಂಡನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಒಬ್ಬ ಬಡವನಿಗೂ ಅನ್ನ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೂ ದಕ್ಷಿಣೆ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಯಾತ್ರಿಕನಿಗೂ ಒಂದು ಕಾಸನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಈ ಹರಿಶರ್ಮ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಿಂದ ಮರಣಹೊಂದಿದ. ಅದರಂತೆ ರತಿವಿದಗ್ಧಾ ಎಂಬ ವೇಶ್ಯೆಯೂ, ಕ್ಷೇಮಂಕರೀ ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಿಧವೆಯೂ ಕಾಲಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಮರಣವನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಯಮದೂತರು ಬಂದು ಮೂವರನ್ನೂ ಮೃತ್ಯುಪಾಶದಿಂದ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಯಮಧರ್ಮನ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಸಂಯಮಿನೀಪುರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಯಮರಾಜನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಆ ಮೂವರನ್ನು ನೋಡಿ

ನಕ್ಕ ಪ್ರೇತರಾಜ. ''ಅವರು ಗತ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಾಳಿ ಬದುಕಿದ ಬಗೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳು.'' ಎಂದು ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನಿಗೆ ಆದೇಶವಿತ್ತ. ಆ ಮೂವರ ಜೀವನದ ಜಾತಕವನ್ನೆಲ್ಲ ಅರಿತ, ನುರಿತ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ ಆ ಮೂವರ ಬಗೆಗೆ ಯಮಧರ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು ನುಡಿದ.

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ:- ಪ್ರಭು, ಈ ಮೂವರೂ ಮಾಡಿದ ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಗಳ ಪಟ್ಟಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಿದೆ. ಇವರಲ್ಲಿಯ ರತಿವಿದಗ್ಧಾ ಎಂಬ ವೇಶ್ಯೆ ಬಹಳ ದುರಾಶೆಯ ಪಿಶಾಚಿ ಆಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಮಾಡಿದ ಘೋರ ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಾಕುವಂತಿಲ್ಲ. ಗಣನೆಯ ಮಿತಿಮೀರಿದೆ. ಅವಳ ಅವಗುಣಗಳು ತನ್ನ ಹರೆಯದ ಸಿರಿ ಇಳಿಯುವವರೆಗೂ ಇವಳು ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ಅಪಾರ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಇವಳು ಮುದುಕಳಾದ ಬಳಿಕ ಮಾತ್ರ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಿದಳು. ಮುಂದೆ ಬದುಕಿ ಇರುವವರೆಗೂ ಇವಳು ಮಾಡಿದ ವಿಪುಲವಾದ ಅನ್ನದಾನದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಜನ್ಮ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಪಾಪರಾಶಿಯಿಂದ ಅವಳು ಮುಕ್ತಳಾದಳು. ಈ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಮಾನವರು ಎಷ್ಟು ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡುವರೋ, ಅಷ್ಟು ಅವರ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದಿ ಪಾಪಗಳು ನಾಶ ಹೊಂದುತ್ತವೆ. ಅನ್ನ ಇಕ್ಕುವವರಲ್ಲಿ ಇರುವ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅನ್ನವುಂಡವರಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬಿಡುವವು. ಆದುದರಿಂದ ಪಾಪಿಗಳ ಅನ್ನವನ್ನು ವಿವೇಕಿಗಳಾದವರು ಉಣ್ಣುವದಿಲ್ಲ. ಆಶೆಯಿಂದ ಪಾಪಿಯ ಅನ್ನ ತಿಂದವರು ಅನ್ನದಾತನ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಭಾಗೀದಾರರಾಗುವರು. ಈ ವೇಶ್ಯೆಯು ತನ್ನ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹಸಿದವರಿಗೆಲ್ಲ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಿದಳು. ವಿವಿಧ ಭಕ್ಷ್ಯ, ಭೋಜ್ಯ, ಮೃಷ್ಟಾನ್ನಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಅತಿಥಿ, ಅಭ್ಯಾಗತ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಬಡವ, ಬಲ್ಲಿದ ಭಿಕ್ಷುಕ, ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಊಟ ಹಾಕಿದಳು. ಅನ್ನ ಬಡಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತೃಪ್ತಿ ಪಡಿಸಿದಳು. ಅಸಂಖ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಉಣಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲ ಭಿಕ್ಷುಕ ತಿರುಕ ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನೂ ತಣಿಸಿದಳು. ಇದರಿಂದ ಅವಳ ಹಣವೆಲ್ಲವೂ ಅನ್ನದಾನಾದಿಗಳಿಂದ ಬಡವರಲ್ಲಿ ಹಂಚಿ ಹೋಯಿತು. ಅವಳ ಪಾಪರಾಶಿಯೂ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಹೋಯಿತು. ಈಗ ಅವಳ ಪಾಲಿಗೆ ಯಾವ ಪಾಪವೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಅನ್ನದಾನದ ಪುಣ್ಯಮಾತ್ರ ಗಣ್ಯಾಗಣ್ಯವಾಗಿ ಅವಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದೆ.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಿಧವೆಯಾದ ಈ ಕ್ಷೇಮಂಕರಿಯು ಉಚ್ಚವಂಶದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದಳು. ಇವಳ ಗಂಡ ಭದ್ರಕೀರ್ತಿ ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸದಾಚಾರ ಸಂಪನ್ನ. ಆದರೆ ಅವನು ಮರಣಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಅವನ ಮಡದಿಯಾದ ಕ್ಷೇಮಂಕರಿಯು ಭಯಂಕರೀ ಆದಳು. ಯೌವನದ ಗರ್ವ, ಸೌಂದರ್ಯದ ಮದ, ವಿಷಯ ವಾಸನೆ ಈ ಮೂರು ಸೇರಿ ಅವಳನ್ನು ದಾರಿ ಬಿಡಿಸಿದವು. ಜಾರಪುರುಷರ ಸಂಗ ಮಾಡಿ ಅವಳು ಪಾಪಕೂಪಕ್ಕೆ ಇಳಿದಳು. ಅವಳು ಮಾಡಿದ ವ್ಯಭಿಚಾರ, ಪಾಪಾಚಾರ, ಅನಾಚಾರಗಳಿಂದ ಪರ್ವತಾಕಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು, ಅವಳ ಪಾಪ. ಹೀಗೆ ಆಯುಷ್ಯದ ಉತ್ತರಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಗಳಿಸಿದ್ದು ಕೇವಲ ಪಾಪರಾಶಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ. ಒಂದು ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಅವಳು ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಬದುಕಿನ ಪೂರ್ವಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯ ಅವಳಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಅವಳು ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲಿಕೆಯಾಗಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಲಿರುವಾಗ ತನ್ನ ಅನೇಕ ಗೆಳತಿಯರಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಚ್ಚೌಕ ಆಕಾರದ ದೊಡ್ಡ

ತೆಗ್ಗನ್ನು ಮಾಡಿದಳು. ಅದರಲ್ಲಿನ ಮಣ್ಣನ್ನೆಲ್ಲ ಗೆಳೆಯ ಗೆಳತಿಯರಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ತೆಗೆದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಆ ತೆಗ್ಗು ತುಸು ಅಳವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದಳು. ಸುದೈವದಿಂದ ಅಂದೇ ದೊಡ್ಡ ಮಳೆಯಾಯಿತು. ಇವಳು ಮಾಡಿದ ಆ ತೆಗ್ಗಿನ ತುಂಬ ನೀರು ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ಮರುದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಬಿಸಿಲು, ಆ ಸುಡುವ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳಲಿ ಬೆಂಡಾಗಿ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಬಸವಳಿದು ಒಂದು ಹಸು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಆ ತೆಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತ ನೀರನ್ನು ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಪಾನ ಮಾಡಿತು. ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ದನಕರುಗಳೂ, ದಾರಿಕಾರರೂ ಆ ಜಲಾಶಯದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಇಂಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ಈ ಜಲದಾನದ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಕ್ಷೇಮಂಕರೀ ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಿಧವೆ ಎಷ್ಟೇ ಘೋರವಾದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಅವಳು ಮಾಡಿ ಜಲದಾನದಿಂದ ತೊಳೆದು ಹೋಯಿತು. ಅವಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಯಾವ ಪಾಪವೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಪುಣ್ಯವೇ ಪರ್ಯಾಪ್ತ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಶೇಖರಿತವಾಗಿದೆ. ಇವಳು ಮಹಾ ಪಾಪಿನಿಯಾದರೂ ಜಲದಾನದ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಈಗ ವಿಷ್ಣು ಮಂದರಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಅರ್ಹಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನ ಈ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಮಧರ್ಮನು ಆ ಬೆಲೆವೆಣ್ಣಿಗೂ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಿಧವೆಗೂ ಎದ್ದು ಬಂದು ವಂದಿಸಿದ. ಅವರು ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸಿದ.

ಬಳಿಕ ಆ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ ಅದೀಗ ಯಮ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದ, ಮೂವರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಿ ಮೂರನೇಯವನಾದ ಹರಿಶರ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ವಿಶೇಷ ವಿಧಾನವನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ''ಪ್ರಭು, ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಮಹಾಭಕ್ತ. ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಹರಿಪೂಜೆ, ವ್ರತ, ಉಪವಾಸ, ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಯಾತ್ರೆ ಭಗವತ್ ಸ್ತೋತ್ರಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ ಇವನಿಗೆ ಗತಿ ಪ್ರದಾತಾ ಆ ಅಚ್ಯುತನೇ.''

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನ ಸಲಹೆಯಂತೆ ಯಮಧರ್ಮನು ದಿವ್ಯವಾದ ರಾಜಹಂಸ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಎಳೆಯುವ ಒಂದು ಬಂಗಾರದ ರಥದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಸನ್ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿ ಹಾಗೂ ಗಣಿಕ ಇಬ್ಬರೂ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿನ ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಕೃತಕೃತ್ಯರಾಗಿ ಹರಿಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಆನಂದದಿಂದ ಇದ್ದರು.

ಹರಿಶರ್ಮ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೂ ಶ್ರೀಹರಿಯು ತನ್ನ ಅವಿಮುಕ್ತ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಭೋಗ ಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನಿತ್ತು ಕರುಣಿಸಿದ. ಸುಖ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನಿತ್ತ. ಆದರೆ ಊಟವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಕಂಗೆಟ್ಟ ಆ ಹರಿಶರ್ಮ. ಅದರಿಂದ ಅವನು ಕ್ಷುಧಾಕ್ಷುಬ್ಧನಾಗಿ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿದ.

ಹರಿಶರ್ಮ:- ಪ್ರಭೋ, ನಾವು ನಿನ್ನ ಸನ್ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ನನಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಧವಾದ ಭೋಗಭಾಗ್ಯಗಳೂ ಒದಗಿ ಬಂದಿವೆ. ಸುಂದರವಾದ ಸುರತರುಣಿಯರು ನನಗೆ ಗಂಧ-ಚಂದನಗಳನ್ನು ಲೇಪಿಸಿ, ಮಾಲೆ ಹಾಕಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಚಾಮರ ಬೀಸುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಎದುರು ಹಾಡು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ನರ್ತನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳೂ ಸಹ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ನನಗೂ ದಿವ್ಯ ಸುಂದರವಾದ ರೂಪ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನನಗೆ ಕರುಣಿಸಿದ ನೀನು ಆಹಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ

ನೀಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹಸಿವೆಯ ಉರಿ ನನ್ನ ಶರೀರವನ್ನೇ ಸುಡುತ್ತಲಿದೆ. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಸಿವೆ ತಾಂಡವವಾಡುವಾಗ ಈ ಹೊರಗಿನ ಭೋಗ, ಭಾಗ್ಯ ಛತ್ರ, ಚಾಮರ, ವ್ಯಜನ, ಪರ್ಯಂಕ, ಸ್ತುತಿಸ್ತೋತ್ರಗಳು ಹೇಗೆ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲವು? ನಾನು ಬದುಕಿ ಇರುವವರೆಗೂ ನಿನ್ನ ಹೊರತು ಬೇರೊಬ್ಬರನ್ನು ಪೂಜಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಂದು ದಿನವೂ ತಪ್ಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ಬೇರೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಏನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ನನಗೇಕೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಡುವದಿಲ್ಲ?

ವಿಷ್ಣು:- ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಕಾರಣವು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕಿದ್ದರೆ ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗು. ಬ್ರಹ್ಮದೇವರನ್ನು ಕಾಣು. ಅವರು ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳುವರು.

ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಆದೇಶದಂತೆ ಆ ಹರಿಶರ್ಮನು ಬ್ರಹ್ಮದೇವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ. ಅವರ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮದೇವರು ಹೇಳಿದರು.

ಬ್ರಹ್ಮ:- ತಾನು ಗಳಿಸಿದ ಹಣವನ್ನು ತಾನು ತಿನ್ನದೇ ಹೆರವರಿಗೂ ಕೊಡದೇ ಇದ್ದರೆ ಅದು ನಷ್ಟವಾದಂತೆಯೇ. ನೀನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಧನವನ್ನು ಗಳಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಕಾಸನ್ನೂ ಕೂಡ ದಾನ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಹಸಿದು ಬಂದ ಒಬ್ಬನಿಗೂ ಅನ್ನವನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಲವೂ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ದಾನ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಶುಷ್ಕ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿದೆ. ದೇವರ ಪೂಜೆಯನ್ನು ತಪ್ಪದೇ ಮಾಡಿದೆ. ಆ ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ ದೊರಕಿದೆ. ಆದರೆ ನೀನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವಿದ್ದರೂ ಅನ್ನದಾನವನ್ನು ಮಾಡದೇ ಇರುವದರಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ದ್ರವ್ಯ ದಾನವನ್ನು ಸಹ ಮಾಡದೇ ಇರುವದರಿಂದ, ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಅನ್ನದ ಹೊರತು ಎಲ್ಲ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣ:- ಪ್ರಭು, ಹಾಗಾದರೆ ಮಾನವರು ಯಾವ ಯಾವ ದಾನಗಳನ್ನು ನೀಡಬೇಕು ಹೇಳು.

ಬ್ರಹ್ಮ:- ದಾನಗಳು ಅಸಂಖ್ಯ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಸಂಕ್ಷೇಪದಿಂದ ಹೇಳುವೆ ಕೇಳು.

ಎಲ್ಲ ದಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭೂಮಿದಾನ ಸರ್ವಶ್ರೇಷ್ಠ. ಒಂದು ಹಸುವಿನ ಮೈ ದೊಗಲಿನಷ್ಟಾದರೂ ಹೊಲ ಅಥವಾ ನೆಲವನ್ನು ಸದಾಚಾರ ಸಂಪನ್ನನಾದ ಜ್ಞಾನಿಗೆ ದಾನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಇಂದ್ರರ ಆಳ್ವಿಕೆ ಮುಗಿಯುವರೆಗೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಸ್ವರ್ಗಸೌಖ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದರಂತೆ ಹಿಂಡುವ ಕರುಸಹಿತವಾದ ಹಸುವು, ಎತ್ತು, ಸುವರ್ಣ, ಬೆಳ್ಳಿ, ಮುತ್ತು, ರತ್ನ, ಕುದುರೆ, ಆನೆ, ತೂಗುಮಂಚ, ಶಾಲಿಗ್ರಾಮ, ಕನ್ಯೆ ಮುಂತಾದವುಗಳ ದಾನದಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗಾಪವರ್ಗಾದಿಗಳು ಲಭಿಸುವವು. ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಶುಲ್ಕ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದಂತೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡುವವನು ''ಪುರೀಹ್ರದ'' (ಹೇಸಿಗೆಯ ಹೊಂಡ) ಎಂಬ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕನ್ಯಾದಾನವನ್ನು ಸತ್ಪಾತ್ರನಾದ ವರನಿಗೆ ದಾನಕೊಟ್ಟು ಧಾರೆ ಎರೆದು ವಿವಾಹ ಸಮಾರಂಭ ನೆರವೇರಿಸಿದವನು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಮರಳಿ ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಪಾದರಕ್ಷೆ, ಕೊಡೆ, ವಸ್ತ್ರ, ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ದಾನ ನೀಡಿದವನಿಗೆ ನೂರು ವರ್ಷ

ಇಂದ್ರಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಾಸಭಾಗ್ಯ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲ ದಾನದ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಹಳತಾಗಿ ಅನುಪಯುಕ್ತವಾಗಿ ಇದ್ದರೆ ಪಾಪವೇ ಬರುವದು.

ವಸ್ತ್ರಂ ಪುರಾತನಂ ಯಚ್ಛೇತ್ ಧೇನುಂ ಜರತೀಂ ತಥಾ ।
ಕನ್ಯಾಂ ರಜಸ್ವಲಾಂ ಯಸ್ತು ಸ ಸದಾ ನರಕಂ ವ್ರಜೇತ್ ॥

ಜೀರ್ಣವಾದ, ಬಟ್ಟೆ, ಮುದಿಗೋವು, ರಜಸ್ವಲೆಯಾದ ಕನ್ಯೆ. ಈ ಮೂರನ್ನು ದಾನ ನೀಡುವವ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಹಾಲು, ಮೊಸರು, ತುಪ್ಪ, ಮಜ್ಜಿಗೆ, ಹೂವು, ಗಂಧ, ಹಾಸಿಗೆ, ತರಕಾರಿ, ದೀಪ, ಮಣಿ, ಆಸನ, ತಾಂಬೂಲ, ವಿದ್ಯೆ, ಪಾಠ ಪ್ರವಚನ, ಪುಸ್ತಕ ಮುಂತಾದ ವಸ್ತುಗಳ ದಾನದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದಿ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲ ನಾಶವಾಗಿ ಅದರಿಂದ ವಿಶೇಷ ಪುಣ್ಯಪ್ರಾಪ್ತಿ. ಅದರಿಂದ ಹರಿಪ್ರಸಾದ. ಹರಿಪ್ರಸಾದದಿಂದ ಇಹದಲ್ಲಿ ಭುಕ್ತಿ ಪರದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಿ. ತಮ್ಮಿಂದ ತಾವೇ ದೊರಕುವವು. ಆದುದರಿಂದ,

''ತಪಸೋಽಪಿ ಪರಂ ದಾನಂ ನಿರುಕ್ತಂ ತತ್ವದರ್ಶಿಭಿಃ ।''

ತಪಸ್ಸಿಗಿಂತಲೂ ದಾನವು ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ತತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳ ಹೇಳಿಕೆ. ಎರಡೂ ಮಾಡಿದರೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮ. ಅವನಂಥ ಮಹಾಪುರುಷನೇ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೊಬ್ಬನಿಲ್ಲ.

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಭಾಗ-೪ರ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗಸಾರ ಖಂಡ
ದಾನದ ಮಾಹಾತ್ಮ ಎಂಬ ಇಪ್ಪತ್ತನೇಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುದು

—o—

ಕಾಲು ತೊಳೆದ ನೀರಿನಿಂದ ನಾಯಿಗೆ ಮುಕ್ತಿ — ಅಧ್ಯಾಯ - ೨೧

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ಬ್ರಹ್ಮದೇವರ ಈ ದಾನಧರ್ಮ ಪ್ರಶಂಸೆಯ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಹರಿಶರ್ಮ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ.

ಹರಿಶರ್ಮ:- ಪ್ರಭು, ತಾವು ಬಗೆಬಗೆಯ ದಾನ ಪ್ರದಾನಗಳ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲ ದಾನಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಅಧಿಕಾರಿ ಯಾರು? ಇಂಥ ದಾನಗಳನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು?

ಬ್ರಹ್ಮ:- ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯ ಜನರಿಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಗುರು. ಅವನಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ದಾನ ನೀಡಬೇಕು.

ಹರಿಶರ್ಮ:- ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ದುರಾಚಾರಿಗಳು, ಪಾತಕಿಗಳು ಆಗಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ.

ಬ್ರಹ್ಮ:-

ಸ್ತೇಯಾದಿದೋಷತಪ್ತಾ ಯೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಧಮಾಃ
ಅಸ್ಮಾಕಂ ದ್ವೇಷಿನಸ್ತೇ ಚ ತೇಭ್ಯೋ ದೇಯಂ ನ ಕಿಂಚನ ॥

ಕಳವು ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆ ಮೊದಲಾದ ಮಹಾಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ ಘಾತಕಿ ಪಾತಕಿಯಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಧಮ. ಶ್ರೀಹರಿಯ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಇರುವ ಶ್ರುತಿ ಸ್ಮೃತಿಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಧಮರು ನಮಗಲ್ಲ, ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ದ್ವೇಷಿಗಳು. ಅಂಥವರಿಗೆ ದಾನವನ್ನು ನೀಡಬಾರದು.

ಮಹಾಜ್ಞಾನಿಗಳೂ, ಸದಾಚಾರ ಸಂಪನ್ನರೂ, ಜಿತೇಂದ್ರಿಯರೂ, ಗರ್ವ, ಆಸೆ, ಸ್ವಾರ್ಥ, ಕಾಮ, ಕ್ರೋಧಗಳಿಂದ ವರ್ಜಿತರೂ ಆದ ವಿಪ್ರೋತ್ತಮರನ್ನು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಪ್ರತೀಕ ಎಂದು ತಿಳಿದೇ ಪೂಜಿಸಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಆಯುಷ್ಯ, ಸಂತಾನ, ಸಂಪತ್ತು, ಕೀರ್ತಿ ಎಲ್ಲವೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತವೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ ಆಗಲೀ, ಗುರುವೇ ಆಗಲೀ, ಹಿರಿಯರೇ ಆಗಲೀ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನಿಂತಾಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಬಾರದು. ಅದರಂತೆ ದೇವರ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವಾಗ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಾಗ, ಸಾಮಗಾಯನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ಮಲಮೂತ್ರ ವಿಸರ್ಜನೆ ಮಾಡುವಾಗ, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಾಗ, ಹಾಲು ಕುಡಿಯುವಾಗ ದೇವರ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಾಸಕ್ತನಾದಾಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಬಾರದು. ಪಂಡಿತರ ಗುಂಪು ಕೂಡಿದಾಗ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಒಬ್ಬರಿಗೇ ನಮಸ್ಕರಿಸಬಾರದು. ಆ ಬ್ರಹ್ಮವೃಂದಕ್ಕೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕಬೇಕು.

ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಪ್ರತಿವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮಾಡದೇ ಇದ್ದವ ಚಾಂಡಾಲನಿಗಿಂತ ಕನಿಷ್ಠ. ಆದರೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ ತಮ್ಮ, ಮಗ, ಸೊಸೆ, ಶಿಷ್ಯ, ಸೇವಕ ಹಾಗೂ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದ ಚಿಕ್ಕವರು, ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ತಿರುಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಬಾರದು. ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಅತಿಥಿಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಕೆಕ್ಕರಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ನರಕದಲ್ಲಿ ಯಮದೂತರು ಅವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಸೂಜಿ ಚುಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ನುಡಿದವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಯಮಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕಾಸಿದ ಕಬ್ಬಿಣ ತುಂಡನ್ನು ಜಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಕಾಲುತೊಳೆದ ಆ ನೀರನ್ನು ಒಂದು ಹನಿಯಾದರೂ ತಲೆಗೆ ಪ್ರೋಕ್ಷಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ತೀರ್ಥಗಳೂ ವಿಪ್ರಪಾದದಲ್ಲಿ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ವಿಪ್ರಪಾದೋದಕವನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸಿಂಪಡಿಸಿಕೊಂಡವ ಎಲ್ಲ ತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದಂತೆ. ಅವನ ಎಲ್ಲ ಪಾಪಗಳೂ ದಗ್ಧವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾಚೀನ ಉಪಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಹೇಳುವೆ ಕೇಳು.

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ 'ಭದ್ರಕ್ರಿಯ' ಎಂಬ ಯೋಗ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಇದ್ದ. ವೇದ ವೇದಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸನಾದ ಆ ಭದ್ರಕ್ರಿಯ ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ದೇವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಆರಾಧಕ. ತಾಯಿತಂದೆಗಳ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನ ಸೇವಕ. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಮೈತುಂಬ ಎಣ್ಣೆ ಬಳಿದುಕೊಂಡು ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ. ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನ ಬ್ರಹ್ಮಯಜ್ಞ, ತರ್ಪಣ, ಮುಂತಾದ ತನ್ನ ನಿತ್ಯಾಹ್ನಿಕವನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ನಾರಾಯಣನ ನಾನಾ ನಾಮಗಳನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಮನೆಯ ಅಂಗಳದ ಹೊರಗೆ ಕಾಲ್ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ದೇವರ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ. ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಷೋಡಶೋಪಚಾರ ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ನಂತರ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಅಂಗಳದ ಒಳಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕರೆದು ಅವರ ಪಾದಪ್ರಕ್ಷಾಲನ ಮಾಡಿದ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲರೂ ಒಳಗೆ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಒಂದು ಬೀದಿಯ ನಾಯಿಯು, ನೀರಡಿಸಿ ಬಂದು ಹೊರಗೆ ಹರಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಕಾಲ್ತೊಳೆದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಿತು. ಮತ್ತು ಬಿಸಿಲಿನ ಬೇಗೆಯಿಂದ ಬಳಲಿದ ಆ ನಾಯಿಯು ಅಂಗಳದ ಪಾದಪ್ರಕ್ಷಾಲನ ನೀರು ಹರಿದು ಹಸಿಯಾದ ಹೊರ ಭಾಗದ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿತು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ನೀರಡಿಕೆ

ಶಾಂತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಅಂಗಳದ ಒಳಗೆ ಹಾರಿ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತ ನೀರನ್ನು ನೆಕ್ಕಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡಿತು. ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಬಂದ ಆ ನಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಅದನ್ನು ಹೊಡೆದರು. ಬಹುಜನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಬಲವಾದ ಪ್ರಹಾರಗಳನ್ನು ತಾಳಲಾರದೇ ಆ ನಾಯಿಯು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತು ಹೋಯಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಕಾಲು ತೊಳೆದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ತೆಗೆದಿದ್ದರಿಂದ ಆ ನಾಯಿಯ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಕೂಡಲೇ ಅದು ದಿವ್ಯ ದೇವತಾಪುರುಷನಂಥ ದೇಹ ತಳೆದು ಎದ್ದು ನಿಂತಿತು. ಆ ದೈವೀ ಪುರುಷನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಭದ್ರಕ್ರಿಯನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

ಭದ್ರಕ್ರಿಯ:- ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ, ನೀನು ಯಾರು? ಯಾವ ದುಷ್ಕರ್ಮದಿಂದ ನಿನಗೆ ನಾಯಿಯ ಜನ್ಮ ಬಂದಿತ್ತು? ಇದೆಲ್ಲ ಹೇಳು.

ದೈವೀಪುರುಷ:- ವಿಪ್ರೋತ್ತಮರೇ, ಹಿಂದೆ ನಾನೊಬ್ಬ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಮಹಾರಾಜ. ಶಂಖ ಎಂದು ನನ್ನ ಹೆಸರು. ನಾನು ಬದುಕಿ ಇರುವವರೆಗೆ ವೈರಿಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದು, ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಪುತ್ರರಂತೆ ರಕ್ಷಿಸಿದೆ. ದಾನಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ.

ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಒಂದು ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಮುಗ್ಧ ಮಹಿಳೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಅವಳ ರೂಪ ನನ್ನ ರಾಣಿ ವಾಸದ ರತಿರಂಭೆಯರನ್ನೆಲ್ಲ ನಾಚಿಸುವಂತಿತ್ತು. ನಿರಾಭರಣ ಸುಂದರಿಯಾದ ಆ ಗ್ರಾಮ ಯುವತಿಯ ಗ್ರಾಮ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯವೇ ನನಗೆ ರಮ್ಯ ಎನಿಸಿತು. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಎತ್ತಿ ತಂದು ಶೀಲಹರಣ ಮಾಡಿದೆ. ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಘೋರತರವಾದ ಪಾಪ ತಟ್ಟಿತು. ನನ್ನ ಈ ಪಾಪಾಚಾರ, ಹಾಗೂ ಜುಲುಮೆಯ ವ್ಯಭಿಚಾರದ ವಾರ್ತೆ ಎಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿ ಹಾಗೂ ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಪ್ತರಾದ ಜನತೆ ''ಈ ಕಾಮುಕರಾಜನು ಪಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಇರುವವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಬಾಳುವದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ'' ಎಂದು ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದು ಗುಂಪುಗೂಡಿ ಕಲ್ಲು, ಕಟ್ಟಿಗೆ, ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅರಮನೆಗೆ ನುಗ್ಗಿದರು. ಸಿಡಿದೆದ್ದ ಆ ಪ್ರಜಾಜನರ ಕೋಪವನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾಗದೇ ನಾನು ಅರಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಅಡವಿಗೆ ಓಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಇಲ್ಲದೇ ಉಪವಾಸ ವನವಾಸದಿಂದ ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮಡಿದೆ. ಬಹುಕಾಲ ನರಕದಲ್ಲಿ ಯಮಯಾತನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ನಂತರ ಈ ನಾಯಿಯ ಯೋನಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ನಿನ್ನ ಮನೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುತ್ತ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀನು ಮಾಡಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಪಾದಪ್ರಕ್ಷಾಲನದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿಂದ್ಯವಾದ ಆ ನಾಯಿಯ ಯೋನಿಯಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದೆ. ದಿವ್ಯವಾದ ದೈವಿಕ ದೇಹ ನನಗೀಗ ಬಂದಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ಅಂಗಳದ ಪಾದಪ್ರಕ್ಷಾಲನ ಜಲದಿಂದ ನಾನು ಧಾತದುರಿತನಾಗಿ ಪೂತಾತ್ಮನಾಗಿ ಈಗ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರುವೆ.

ಭದ್ರಕ್ರಿಯ:- ಶಂಖರಾಜ, ನಿನ್ನ ಈ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಕತೆ ಬಹಳ ಕುತೂಹಲಕಾರಿ. ಮನುಷ್ಯನು ದಾನ, ಧರ್ಮ, ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಸೇವೆ, ಸದಾಚಾರಿಗಳ ಪಾದಪ್ರಕ್ಷಾಲನ ದೀನ ದರಿದ್ರರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಪರೋಪಕಾರ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು. ನೀತಿ ನಿಯಮನಿಷ್ಠನಾಗಿಯೇ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಶಾಸನ ಮಾಡಬೇಕು. ಭಗವನ್ನಿಷ್ಠನಾಗಿ ದಾನ ಧರ್ಮ ದೇವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸೇವೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸಬೇಕು.

ಬ್ರಹ್ಮ:- ಹೀಗೆ ಭದ್ರಕ್ರಿಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ರಾಜನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಲು ವೈಕುಂಠಲೋಕದಿಂದ ವಿಮಾನವು ಬಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಹರಿಶರ್ಮನೇ, ನೀನು ಸಹ ಭಗವದಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಸೇವೆಗೈದು ಉದ್ಧಾರ ಹೊಂದು.

ಹರಿಶರ್ಮ:- ಬ್ರಹ್ಮದೇವಾ, ನನ್ನ ದೇಹವೆಲ್ಲವೂ ಹಸಿವೆಯ ಉರಿಯಿಂದ ಸುಡುತ್ತಲಿದೆ. ನನ್ನ ಈ ಕ್ಷುಧೆಯ ಶಾಂತಿಯು ಯಾವುದರಿಂದ ಆಗುವುದು?

ಬ್ರಹ್ಮ:- ಯಾವ ದೇಹವನ್ನು ಭಕ್ಷ್ಯ ಭೋಜ್ಯಗಳ ಭೋಜನದಿಂದ ಪರಿಪುಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದೆಯೋ, ಅದೇ ನಿನ್ನ ಶರೀರದ ಮಾಂಸವನ್ನೇ ನೀನು ತಿನ್ನು.

ಹರಿಶರ್ಮ:- ಸ್ವಾಮಿ ಈ ಮಲಮೂತ್ರ ತುಂಬಿದ ದೇಹದ ಮಾಂಸವನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ ತಿನ್ನಲಿ? ಅದನ್ನು ನೆನೆದರೇ ನನಗೆ ಮೈ ಮುಳ್ಳೇಳುವುದು. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಆ ನನ್ನ ದೇಹದ ಮಾಂಸವನ್ನು ನಾನು ತಿನ್ನುವುದೆಂತು? ಇದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಉಪಾಯವಿದ್ದರೆ ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಹೇಳಿರಿ.

ಬ್ರಹ್ಮ:- ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಅನ್ನದಾನ, ಜಲದಾನ ಮಾಡಲು ಪ್ರೇರಿಸು. ಅದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಯಥೇಚ್ಛ ಆಹಾರವು ಇಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವದು.

ಆಗ ಆ ಹರಿಶರ್ಮನು ತನ್ನ ಮಗನ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದುರವಸ್ಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ ಅನ್ನದಾನ, ಜಲದಾನ ಮಾಡಲು ಆದೇಶ ನೀಡಿದ.

ಪಿತೃಭಕ್ತನಾದ ಆ ಹರಿಶರ್ಮನ ಮಗನು ತಂದೆಯ ಈ ಸ್ವಪ್ನ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿಯೇ ಅನ್ನದಾನ ನಡೆಸಿದ. ಗೋದಾನ, ಭೂದಾನ, ಸುವರ್ಣದಾನ ಎಲ್ಲದರ ದಾನಗಳನ್ನು ತಂದೆಯ ಹೆಸರಿನಿಂದ ನೀಡಿದ.

ಇದರಿಂದ ಆ ಹರಿಶರ್ಮನಿಗೆ ತಾನಿದ್ದ ದಿವ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಅನ್ನಪಾನಾದಿಗಳು ದೊರೆತವು. ಹೀಗೆ ಅಸಂಖ್ಯ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅಮುಕ್ತ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದು ಮಗನು ಮಾಡಿದ ದಾನದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ವಿಷ್ಣು ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಪಯಣಿಸಿದ.

ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಾನವನು ಎಲ್ಲ ವಿಧವಾದ ದಾನ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಶಕ್ತ್ಯಾನುಸಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ನಿರಂತರ ನಾರಾಯಣನ ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುವ ಮಹಾಭಾಗ್ಯವು ಅಂಥವನಿಗೆ ಲಭಿಸುವುದು.

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಭಾಗ-೪ರ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗಸಾರ ಖಂಡ ಕಾಲು ತೊಳೆದ ನೀರಿನಿಂದ ನಾಯಿಗೆ ಮುಕ್ತಿ ಎಂಬ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೇಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುದು

—o—

ಏಕಾದಶಿಯ ಶ್ರೇಷ್ಠತ್ವ

ಅಧ್ಯಾಯ - ೨೨

ಜೈಮಿನಿ:- ಏಕಾದಶಿಯು ಎಲ್ಲ ತಿಥಿಗಳಿಗಿಂತ ಏಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠ? ಅದರ ವಿಧಿ ಏನು? ಅದನ್ನು ಯಾವಾಗ ಮಾಡಬೇಕು? ಅದರ ಫಲ ಏನು?

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಗರುಡಾರೂಢನಾಗಿ ಯಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದ. ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜನ್ಮಾಂತರದ ದುರಿತ ದುಷ್ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ನರಳಿ ನೊಂದು ನವೆದು ನೋವುಗಳಿಂದ ವಿಲಿವಿಲಿ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಲಿರುವ ಪಾಪಿ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಕರುಣೆ ಬಂದಿತು. ದಯಾಸಿಂಧುವಾದ ಆ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಎಲ್ಲ ಜನರ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಏಕಾದಶಿ ತಿಥಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದ. ಅವನ ಆದೇಶದಂತೆ ಅವನ ಮುಖದಿಂದಲೇ ಏಕಾದಶಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಂದು ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಜಾಗರ ಹರಿಧ್ಯಾನ ಮುಂತಾದ ಏಕಾದಶಿ ವ್ರತದ ವಿಧಿ ವಿಧಾನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಚರಿಸಿ ಪಾಲಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಪಾಪಿಗಳೂ ನರಕದಿಂದ ಉದ್ಧೃತರಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು.

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಭಾಗ-೪ರ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗಸಾರ ಖಂಡ
ಏಕಾದಶಿಯ ಶ್ರೇಷ್ಠತ್ವ ಎಂಬ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡನೇಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುದು

—○—

ಕೋಚರಸ ಎಂಬ ಅರಸ ಮತ್ತು ಅವನ ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾದ ಸುಪ್ರಜ್ಞೆಯರ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ವೃತ್ತಾಂತ

ಅಧ್ಯಾಯ - ೨೩

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೋಚರಸ ಎಂಬ ಹರಿಭಕ್ತನಾದ ರಾಜನು ಇದ್ದ. ಅವನ ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾದ ಸುಪ್ರಜ್ಞೆ ಏಕಾದಶಿ ವ್ರತವನ್ನು ತಪ್ಪದೇ ಪಾಲಿಸುತ್ತಲಿದ್ದಳು. ಅದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಸ್ಮರಣೆಯು ಉಳಿದಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಆ ಮಹಾರಾಜನು ತನ್ನ ಮಹಿಷಿಯಾದ ಸುಪ್ರಜ್ಞೆಯೊಂದಿಗೆ ದಶಮೀ ದಿನ ಒಪ್ಪತ್ತು ಊಟ ಮಾಡಿ ಏಕಾದಶಿ ಪೂರ್ಣ ಉಪವಾಸವಿದ್ದು ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಜಾಗರವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದ. ಇದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಶೌರಿ ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಅವನ ಜಾಗರ ಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದ. ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಮಹಾರಾಜ ಹಾಗೂ ಮಹಾರಾಣಿಯರು ಭಗವಂತನ ಗುಣಗಾಯನ ಮಾಡುತ್ತ ಸಂಗೀತ ಸೇವೆ ನೃತ್ಯಸೇವೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತುಷ್ಟನಾದ ಆ ಶೌರಿದ್ವಿಜನು ಆ ರಾಜ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ನಿಮಗೆ ಇಂಥ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯು ಹುಟ್ಟಲು ಏನು ಕಾರಣ? ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಆಗ ಆ ಶೌರಿವಿಪ್ರನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸುಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಮಂದಹಾಸ ಮಾಡಿ ನಸುನಗುತ್ತ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟಳು. ''ಪೂಜ್ಯರೇ, ನಾವು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪಾಪಿಗಳು ಆಗಿದ್ದೆವು.

ಏಕಾದಶಿಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಪಾಪದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಿ ಇಂಥ ರಾಜಕುಲದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗೆ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಸ್ಮರಣೆಯು ಅವಿಕಲವಾಗಿ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವೇಶ್ಯಾಸ್ತ್ರಿ ಆಗಿದ್ದೆ. ಕಾಮ ಕೇಳೀ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನಂಥ ಕುಶಲರು ಅಂದು ಕಾಮಿನೀ ಕುಲದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ನನ್ನ ಪತಿಯು ನಿತ್ಯೋದಯ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ದುರಾಚಾರಿ ಶೂದ್ರನಾಗಿದ್ದ. ಮಹಾಕ್ರೂರ. ಪರಸ್ತ್ರೀ, ಪರದ್ರವ್ಯ, ಪರದ್ರೋಹ ಇವು ಮೂರು ಅವನಿಗೆ ಅಂಟಿದ ಮೂರು ವ್ಯಸನಗಳು. ಮಿತ್ರಘಾತಕನೂ ಸೆರೆಗುಡುಕನೂ ಆದ ಇವನನ್ನು ಎಲ್ಲ ಜಾತಿ ಬಾಂಧವರೂ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದರು. ದರಿದ್ರನಾದರೂ ಈ ನಿತ್ಯೋದಯ ಬಹು ಸುಂದರನಾಗಿದ್ದ. ಅವನ ರೂಪದಿಂದ ಮುಗ್ಧಳಾದ ನಾನು ಅವನನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ರತಿರಸಾಸಕ್ತಳಾಗಿ ಬಹುವರ್ಷ ಬಾಳುವೆ ಮಾಡಿದೆ.

ಮುಂದೆ ನನಗೆ ವಯಸ್ಸು ಆಯಿತು. ರೋಗದಿಂದ ಪೀಡಿತಳಾಗಿ ಒಂದು ಏಕಾದಶಿ ದಿನ ನಾನು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದೆ. ಭಯಂಕರ ಜ್ವರದಿಂದ ದೇಹವೆಲ್ಲವೂ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅನ್ನ ನೀರು ಯಾವುದೂ ಒಳಗೆ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನನ್ನ ಈ ಶೂದ್ರಪತಿಯು ಕೂಡ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಅತಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅನ್ನ ನೀರುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಪವಾಸವನ್ನೇ ಮಾಡಿದ. ಜ್ವರದ ದಾಹದಿಂದ ಅಂದು ನನಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಅವನಿಗೂ ನಿದ್ದೆ ಬಾರದೇ ಇವನಿಗೂ ಜಾಗರವಾಯಿತು. ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ನಾನು ಎದ್ದು ದೇವರ ಮುಂದೆ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿಟ್ಟು ನಾರಾಯಣ ಹರೇ ಕೃಷ್ಣ ರಕ್ಷ ಮಾಂ ಎಂದು ಒರಲುತ್ತ ಪತಿಯೊಡನೆ ಭಗವನ್ನಾಮಸ್ಮರಣೆಗೈಯುತ್ತಲೇ ಮರಣ ಹೊಂದಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಮರಣಾನಂತರ ಯಮಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಯಮದೇವರು ತನ್ನ ಅಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಸ್ವಾಗತ ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ. ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸಿ ನಮ್ಮ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಂತೆ ಏಕಾದಶಿ ವ್ರತದ ತ್ಯಾಗಾನುಷ್ಠಾನ ಫಲಗಳಾದ ನರಕ ಹಾಗೂ ಸ್ವರ್ಗಾದಿ ಲೋಕಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ತಲುಪಿಸಿದ. ಅನಂತರ ಆ ಭಗವಂತನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಾವು ಶುದ್ಧವಾದ ರಾಜವಂಶದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿ, ಈಗಲೂ ಮೋಕ್ಷ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ಆ ಏಕಾದಶೀ ವ್ರತ ಜಾಗರಾದಿಗಳನ್ನು ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಚರಿಸುತ್ತಲಿದ್ದೇವೆ.

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಭಾಗ-೪ರ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗಸಾರ ಖಂಡ ಕೋಚರಸ ಎಂಬ ಅರಸ ಮತ್ತು ಅವನ ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾದ ಸುಪ್ರಜ್ಞೆಯರ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ವೃತ್ತಾಂತ ಎಂಬ ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರನೇಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುದು

ಜೈಮಿನಿ:- ಗುರುಗಳೇ ಎಲ್ಲ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ತುಳಸಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳಿರಿ.

ವೇದವ್ಯಾಸ:- ಇಂದ್ರಾದಿ ಸರ್ವದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವ ತುಳಸಿಯು ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷ ಎಂಬ ಚತುರ್ವಿಧ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಪ್ರದವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಜೈಮಿನಿ:- ಅತಿಥಿ ಪೂಜೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿರಿ.

ವ್ಯಾಸ:- ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರ ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಆರ್ಯಾ ವರ್ತದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದ. ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯ ಆ ಸದ್ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಬಹುಲಾ ಎಂಬ ಪರಮ ಪತಿವ್ರತೆಯಾದ ದೊಡ್ಡ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಡದಿಯು ಇದ್ದಳು.

ಅದೇ ಊರಲ್ಲಿ ಅನಾಯಂತ ಪತಿ ಎಂಬ ಬೇರೊಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಇದ್ದ. ಈ ಪವಿತ್ರನಿಗೂ, ಅನಾಯಂತಪತಿಗೂ ಒಳ್ಳೆ ಘನಿಷ್ಠವಾದ ಸ್ನೇಹವು ಬೆಳೆಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಏಕಾಸನದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಂಡಿಸಿದ್ದರು. ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಾತೇಜಸ್ವಿಗಳಾದ ಲೋಮಶ ಮುನಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಇಬ್ಬರೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಅತಿಥಿಪೂಜೆಯ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಲು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಲೋಮಶ:- ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯ, ಶೂದ್ರ, ಚಂಡಾಲ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ವಿಷ್ಣು ಪ್ರತೀಕ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾಗತ ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಇಚ್ಛಾಭೋಜನವನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಅತಿಥಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡದಿರುವ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸದ್ಗತಿಯು ಆಗಲಾರದು.

ಹಿಂದೆ ದ್ವಾಪರಯುಗದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾತಿಧರ್ಮ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಓರ್ವ ರಾಜನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯಾದ ಶ್ರೀವಲ್ಲಭೆಯೊಂದಿಗೆ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭೀಕರವಾದ ಒಂದು ಕ್ಷಾಮವು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರಿತು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಮಳೆಯೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಭದ್ರ ಎಂಬ ಓರ್ವ ಮಹಾಯೋಗಿಯಿದ್ದ. ಅವನ ಮಡದಿ ಮಕ್ಕಳು ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಕಸಿವಿಸಿ ಪಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಕಗೊಂಡು ಅವನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗಿ ಏನಾದರೂ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿ ಪರ್ವತ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಆ ವನಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಸೊಂಡಿಗುಂಬಳ ಕಾಯಿಯು ದೊರಕಿತು. ಅದರಿಂದ ಆ ಜ್ಞಾನಭದ್ರನಿಗೆ ಪರಮ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಒಮ್ಮೆಲೇ ಅವನು ಮನೆ ಸೇರಿದ ಕೂಡಲೇ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಮಳೆಸುರಿಯಹತ್ತಿತು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವನೇಚರನು ಚಳಿಯಿಂದ ನಡುಗುತ್ತ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಜ್ಞಾನಭದ್ರಯೋಗಿಯು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡಿ ಬಟ್ಟೆಕೊಟ್ಟು ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿದ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಆ ಬೂದುಗುಂಬಳದಿಂದ ಮಾಡಿದ ರಸಪಾಕವನ್ನು ಆ ಗೋಪಾಲಕನಿಗೆ ತಂದು ಬಡಿಸಿದಳು.

ಅವನಿಗೆ ಆ ಇಬ್ಬರೂ ದಂಪತಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸಿದರು. ಅದರಿಂದ ತೃಪ್ತನಾಗಿ ಆ ಗೊಲ್ಲ ಅತಿಥಿ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಟು

ಹೋದ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಆ ಜ್ಞಾನಭದ್ರ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ದಿನವೂ ಉಪವಾಸವೇ ಆಯಿತು. ಆದರಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕ್ಷುಧಾಪೀಡೆಯಿಂದ ಮರಣ ಹೊಂದಿದರು. ಮುಂದೆ ಅವರೇ ಜ್ಞಾನಧರ್ಮ ಶ್ರೀ ವಲ್ಲಭಾ ಎಂಬ ರಾಜದಂಪತಗಳಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಜಾತಿ ಸ್ಮರಣವಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಈ ಕ್ಷಾಮಕ್ಕೆ ಅತಿಥಿ ಸೇವೆಯೇ ಪರಿಹಾರಕ ಔಷಧ ಎಂದು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅತಿಥಿ ಅಗಂತುಕರಿಗೆ ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ಸಾರ್ವದೇಶಿಕ ಅತಿಥ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಅದರಿಂದ ಅವರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುವೃಷ್ಟಿ ಶಾಂತಿ ಪುಷ್ಟಿ ತುಷ್ಟಿಗಳು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಂಡವು.

ಹೀಗೆ ಲೋಮಶರು ಅತಿಥಿ ಅಗಂತುಕರ ಪೂಜೆಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಪವಿತ್ರ ಬಹುಲಾದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಲಿರುವಾಗಲೆ ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಇಲಿಯು ತನ್ನ ಬಿಲದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಪವಿತ್ರನು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಆಶ್ರಮದ ನೆಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಆಗೆದ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಎಂದು ಕಲ್ಲು ಒಗೆದ. ಅದರಿಂದ ಅದು ಒದ್ದಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದು ಸಾಯತೊಡಗಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಪವಿತ್ರನಿಗೆ ಬಹಳ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟ ತುಳಸೀಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಆ ಇಲಿಯ ತಲೆ, ಬಾಯಿ, ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಹಚ್ಚಿದ. ತುಳಸೀ ಪತ್ರ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ಆ ಮೂಷಕವು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಹರಿಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಪಯಣಿಸಿತು.

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಭಾಗ-೪ರ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗಸಾರ ಖಂಡ
ಲೋಮಶ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕಥೆ ಎಂಬ ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕನೇಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುದು

—o—

ಯುಗಧರ್ಮಪುರಾಣ ಮಹಾತ್ಮ್ಯೆ

ಅಧ್ಯಾಯ - ೨೫

ವ್ಯಾಸ:- ಕೃತ, ತ್ರೇತಾ, ದ್ವಾಪರ, ಕಲಿ ಎಂದು ನಾಲ್ಕು ಯುಗಗಳು, ಕೃತಯುಗಕ್ಕೆ ಸತ್ಯಯುಗ ಎಂತಲೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಧರ್ಮಿಷ್ಠರು. ಪರೋಪಕಾರಿಗಳು, ತ್ರೇತಾಯುಗದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಒಂದು ಪಾದ ಊನ. ದ್ವಾಪರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಾದ ಧರ್ಮ. ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾದ ಮಾತ್ರ ಧರ್ಮ. ಅಧರ್ಮ ಮೂರು ಪಾದ. ಜನರೆಲ್ಲರೂ ವಂಚಕರು ಪಾಪಿಗಳು, ಪರಾನ್ನ ಪರಸ್ತ್ರೀಲೋಲಪರು. ಆದರೆ ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಹರಿಯ ನಾಮಸ್ಮರಣ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿದರೂ ಸಾಕು ಅವರಿಗೆ ಕಲಿ ಬಾಧಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಅತ್ಯಲ್ಪ ಪುಣ್ಯಫಲಪ್ರಾಪ್ತಿ ಆಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಮಾನವರು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿ ದೇವರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದರೂ ಅಪರಿಮಿತ ಪುಣ್ಯವು ಲಭಿಸುವುದು. ಈ ಗುಹ್ಯತರವಾದ ವ್ಯಾಸಪ್ರೋಕ್ತವಾದ ಪುರಾಣವನ್ನು ಪಠಣ ಶ್ರವಣ ಮಾಡಿದವರು ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವರು.

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಭಾಗ-೪ರ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗಸಾರ ಖಂಡದಲ್ಲಿ
ಯುಗಧರ್ಮಪುರಾಣಮಹಾತ್ಮ್ಯ ಎಂಬ ಇಪ್ಪತ್ತೈದನೇಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುದು

ಇತಿ ಪದ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಸಮಾಪ್ತಂ

ಸರ್ವೇಜನಾಃ ಸುಖಿನೋ ಭವಂತು
ಓಂ ಶಾಂತಿಃ ಶಾಂತಿಃ ಶಾಂತಿಃ

—o—